

Big Boss

Boknafisken tilberedes fagmessig

DDE synger om han som kjørte E6, og det er kjedelige greier. På veistrekningen fra Skjånes til Vadsø kjører vi følgende veistrekninger. Første del av reisa foregår på fylkesvei 264 som fører oss til Hopseidet. Da har vi kjørt to og ei halv mil. Så følger vi parsellen fra Hopseidet til Ifjord som også er en av de mest omtalte veiene i Finnmark på vinterstid. Veien er nedgradert fra riksvei til fylkesvei, men har beholdt nummer 888. Når vi passerer Ifjord-krysset har vi kjørt ni og ei halv mil fra Hopseidet. Det nest lengste strekket på reisa kjører vi på fylkesvei 98 som går fra Ifjord til Tanabru, ei strekning på ni mil. Når vi passerer Tanabru kjører vi to mil på E6, til Varangerbotn før vi kjører gjennom rundkjøringa og følger E 75 i fem mil til målet for reisa, Vadsø er nådd. Reisa tar, hvis vi kjører uten stopp, tre og en halv time, og da har vi tilbakelagt til sammen tjueåtte mil.

Klokka 14.14 kjørte vi fra Skjånesbruket etter at vi hadde vært innom og sagt haddet til ho Sissel og han Sture. Da vi var framme i Kvartsveien viste uret 17.44. Ho mor har gjort seg avhengig av helge-Dagbladet, fordi ho er en ivrig løser av kryssordet i magasinet, som er vedlagt avisa. I dag hadde ho ikke hellet med seg for avisa var enten utsolgt eller kastet på bensinstasjonene i Rustefjelbma, Tanabru og Varangerbotn. Siden ingen avis var å oppspore på disse kioskene, fant ho ut at det ikke var noen vits å stoppe på YX i Vestre Jakobselv, men heller kjøre strake veien hjem til Kvartsveien.

Etter at frokosten var inntatt i morges, kjørte jeg til fiskehjellene på Steinnes. Det er navnet på neset der bestemorhuset ligger, for dem som ikke kjenner til navnet. Han Sture hadde gitt meg tillatelse til å hente boknet fisk på hjellen, så det var ærendet jeg var ute i. Jeg forsynte meg godt av havets delikatesse og kjørte, etter raidet, tilbake til Kjosbakken. Har rigget jeg meg til ved sløyebenken på utsiden av kjelleren. Det tok meg et par timer å få prekavert fisken. Først må alt av finner fjernes, før fisken skinnnes og reinskjæres, det vil si at hele ryggbeinet må fjernes. Det er ikke noe snararbeid, for det er aldeles ikke lett å skjære i halvtørr fisk. Dessuten må det krefter til for å skille skinnet fra fiskekjøttet, så det er ikke akkurat en jobb for sveklinger.

Mens jeg balet med fisken, slappet ho mor av i det fine solskinnet som vi også i dag var så heldige å bli velsignet med. For meg som var i aktivitet, ble det etter hvert så varmt at svetten rant fra panna og dråpene tildekket brilleglassene mine. Måtte be ho mor om å forbarme seg over meg og hente noe som jeg kunne tørke brilleglassene med. I tillegg var jeg tørst, så ho ble også bønnfalt om å ta med noe å drikke. Som den gode kona ho er, ble alt utført med omtanke, og ho var stadig frampå med godord om den «flinke» mannen sin. Da fisken var prekavert, vasket ho mor gulvene både på badet i kjelleren og i første etasje og pakket sammen utstyr og mat som vi skulle ha med til Vadsø, mens pensjonisten slappet av.

I går kveld gikk vi på besøk til han Sture for å se en TV-serie vi følger med på. Der traff vi den lokale entreprenøren, som sammen med et arbeidslag på fem personer fra Litauen, driver med alt innen bygningsarbeid. Jeg spurte han om han kunne gi oss et anbud på nytt dekke til taket på residensen. Han fortalte at han importerer alt av materiell fra Litauen, og garanterte at kvaliteten på varene ikke lå tilbake for norskproduserte artikler. Han lovte å regne på det, og gi oss et tilbud som innbefatter stålplater, diverse lektere, pipehatt, takrenner med nedløp og arbeidspenger. Han måtte først måle opp taket slik at han kunne regne anbud, utfra hvor mange kvadratmeter takflata er.

Like før vi var klare til å kjøre fra Kjosbakken, kom entreprenøren til residensen sammen med en av litauerne. Taket ble målt opp med omtrentlige mål med innlagt slingringsmonn, for å sikre at det blir beregnet nok materiell. Litaueren som er bygningsarbeider på femtende året i Norge, kommuniserte på dårlig engelsk. Han forsto en del norsk, men kunne ikke sjøl beherske språket. Han kalte entreprenøren for «Big Boss», og ga tydelig uttrykk for hvem som var arbeidsleder og sjef.

Big Boss er gift med Hannas kusine og de bor på Sandholmen. Like før de ankom Skjånes, hadde kona hans ringt fra bussen, som går i rute mellom Lakselv og Mehamn, om at ho måtte bli hentet på Hopseidet. Bossen var meget oppskjørtet da han ankom Kjosbakken, og han hadde brottom med å nå bussanløpet, slik at fruene ikke skulle trenge å vente på han. Både «Big Boss» og litaueren ble som seg hør og bør traktert med kaffe, yoghurt med kornblanding og sjokoladekjeks, mens diverse spørsmål og svar angående eventuell takteking ble utvekslet. Da

de var ferdige med oppdraget, var vi ikke sene om å fli opp etter selskapet og pakke i bilen, for så å starte på hjemturen.

Varmesteinen

Kaffeslaperas ved husveggen

Snøen tiner, men ikke i skyggen. Sola skinner fra skyfri himmel uten at lufta blir såpass oppvarmet at temperaturen overstiger null-punktet på gradestokken. Der som sola får tak, ser vi at snøen bråner, mens den bærer en voksen mann med letthet i skyggepartiene. Det hjelper lite at [varmesteinen](#) ble lagt i jorda den 22. februar ifølge primstaven. Det var han Sture som fortalte meg om denne steinen i dag. Den sørger for at jorda blir oppvarmet slik at tele og is begynner å smelte undenfra. Etter denne datoen tiner det både under og over snødekket.

Pensjonisten har aldri hørt om varmesteinen tidligere, men svigerbroren min hevdet hardnakket at den er et meget kjent fenomen, og at den var beskrevet litterært. Siden jeg var litt skeptisk til sannhetsgehalten i hannes utlegning om dette, har jeg søkt på nettet, og overraskende nok fikk jeg match på søkeordet «varmestein».

Også i dag har turfoket ikledd seg trimklær og vandret på tur til Lyngsletta. Ho mor var fartsholder, og tilbakemeldinger fra deltakerne kaverte for at tempoet hadde vært meget tilfredsstillende. Etter endt marsj ble det avslapping i solveggen her på Kjosbakken. Ho mor serverte, brus, kaffe, kjeks, kvikklunsj og bløtkake, mens vi storkoste oss i sola. Så varmt var det at pensjonisten vurderte å ta seg et lite solbad, men fra gammelt av har vi finnmarkinger lært at vårlufta er farlig, så det ble ikke til at kroppen ble avdekket.

Helbredden etter det operative inngrepet tilsier at lange marsjer i høyt tempo ennå ikke er å anbefale. Mens turkameratene la lystig i vei, ble pensjonisten ved sin lest her på Kjosbakken. Da vi var i Bergen, kjøpte jeg ny manuell pumpe til

Sjaluppen. I stedet for turgåing, prioriterte jeg å skifte pumpa. Det var lettere tenkt enn gjort, for slangene var for trange til pumpefestene. Jeg prøvde å mykne dem med varmepistol, men lyktes dårlig med det. Det endte med at jeg fant på å bruke pvc-rørdele som jeg på finurlig vis fikk festet til både slangene og pumpa. Jeg får ikke testet lensekapasiteten før båten er på sjøen, men jeg formoder at pumpa vil virke tilfredsstillende.

Jeg var søkke svett da ho mor og følge kom tilbake. Årsaken til det var at jeg følte meg såpass bra at jeg gikk laus på en svær snøskavl som lå inntil husveggen, med spade og skyvebrett. Jeg vurderte risikoen for forverring av operasjonssåret i forhold til å få inntrenging av vann i kjelleren. Ut fra faglige råd fra behandlende lege, burde jeg latt snøen ligge, men det er ikke alltid at fornuften blir satt foran virketrang og nødvendig arbeid, så jeg lot det stå til og gjøv laus på snødungen. De siste spadetakene ble fullført da ho mor fikk se at jeg var i sving med snømåkinga. Da rista ho på hodet mens ho så strengt på meg og sa: «Æ sa jo at du ikke skulle måke snø.» Ho hadde planlagt å fjerne snøen egenhendig, men jeg vurderte det slik at det ikke er hennes ansvar å bale med tung snømåking, derfor gjorde jeg det sjøl. Det beste av alt er at mine endetarmsplager ikke ble verre av at jeg tok tunge tak mens svetten rant. Resten av snøen får sola og regnet ta seg av. Pensjonisten føler at han har gjort sin del av jobben.

Som vanlig finner ho mor arbeid å gjøre mens pensjonisten blogger. I skrivende stund er det storrommet på loftet som får smake langkost og grønnsåpevann. Gammel-lufta blir erstattet med helsebringende vårlige luftstrømmer, mens sengklærne nyter kald friskluft mens de henger til lufting i soveromsvinduet på oppsitternes rom. Det er ikke bare storrommet som får vasket seg, også kjøkkengulvet har fått sitt, sjøl om det ble vasket på fredag. Ho er morsk, den kjerringa mi, det skal ho ha. Det er ikke rart at superlativene sitter laust når jeg beskriver henne, ho fortjener virkelig rosende ord fra mannen sin.

Jeg har akkedert med han Sture om å hente litt boknet fisk på hjellen til Skjånesbruket. Fisken som henger der, er ikke av helt prima kvalitet, men den er heller ikke dårlig, etter fiskekjøperens utsagn. Kanskje smaken vil behage den som er vant med gourmetmat. Personlig liker jeg delikatessen best når den er litt syrlig ved beinet. Da får smaksløkene noe å bryne seg på. Når den serveres med poteter, avkokte gulrøtter, baconfett og gjerne grønnerterstuing til, er det et «ravnemåltid» som må nytes, ikke bare etes.

Middagsgjester

Gråvær med snø i lufta på Kjosbakken

Tiden går fort i godt selskap. For noen minutter siden gikk middagsgjestene våres hjem for å gjøre seg klare til neste besøk. Det er alltid hyggelig å ha han Sture og ho Sissel på besøk. Mye fliring og mimring fra tidligere tider gjør at tida flyr i demmes selskap. Latteren sitter laust og ingen av oss er skåret for tungebåndet når vi legger ut om dagsaktuelle hendelser, fysiske skavanker og episoder tilbake til da vi trådte våre barnesko. Etter at grauten var traktert, ble det kaffeslabberas med nylaget bløtkake til. Kaka var av beste sort og vi ga oss ikke før over halve var fortært. Årsaken til at det ble kake, har kanskje med en viss herremanns snarlige gebursdag å gjøre.

Siden vi ikke har tilgang til å se TV her i Klarahuset, blir vi å besøke ho Kirsti og han Tor Sverre i kveld. Vi har jo lyst til å få med oss «Klassequizen», så da er det bare denne muligheten som byr seg. Ho Sissel og han Sture skal også være gjester, og da er valget om besøkssted enkelt å ta. Pensjonisten og frue er sikker på at det blir en trivelig kveld med servering av både vått og tørt.

I formiddag gikk vi på Coopen for å handle. Der møtte vi stamgjestene som satt benket rundt kaffebordet på butikken. Måtte slå litt «slag» med dem før handlinga ble gjennomført. Etter butikkbesøket tok vi veien til han Sture der vi ble traktert med kaffe, kjeks og kake. Ho Kirsti og han Tor Sverre var også der, så det ble en trivelig familiesammenkomst som endte med at søsknene og datteren i huset planla å ta seg en trimtur til Lyngsletta. Pensjonisten skulle gjerne ha blitt med på turen, men operasjonssåret tillater ikke så lange marsjer på ei stund ennå.

Mens ho mor gjorde seg i stand til trimturen, benyttet pensjonisten tiden til å inspisere nybygget og gammelfjøset. Jeg fant alt i skjønneste orden, og det var ikke tegn til lekkasjer og fuktighet, så det ser ut for at det bygningsmessige holder mål. Etterjulsvinteren har vært litt røff i år og når det ikke har trengt inn vann i løpet av denne vinteren, tror jeg ikke at det kommer til å skje i framtiden heller.

Da trimmerne kom tilbake fra tur, så jeg at ho mor hadde fått en hektisk rød lett i ansiktshuden. Tempoet hadde vært stort, men ho hadde presset seg hardt og ikke latt seg bli forbigått. Som den pliktoppfyllende mannen jeg er, hadde jeg gjort min plikt. Grauten var ferdigkokt og klar til servering, da ho mor ankom Kjosbakken, men middagsgjestene strauk forbi residensen, for de måtte hjem for å fli seg og skifte klær før de kunne slutte seg til oss. Ho mor måtte også en snartur på badet for å ta en lettere kroppsvask, før ho kokte rømmegraut som vi bruker å ha som lokk på risengrynsgrauten. Etter mangfoldige tilsetninger av melk i den etter hvert hardkokte grauten, kom omsider gjestene og middagen ble servert med sukker, kanel og smørøye til.

Denne bulletengen er litt kortere enn standarden på minst en A4 side, men det kommer ikke av at pensjonisten er en latsabb. Kveldens verter har annonsert at varmrett serveres klokka halv åtte i kveld, og siden det bare er en halv time til bespisning, må bloggen avsluttes slik at pensjonisten får tid til å fli seg litt før vi skal i selskap.

Ei TV-fri langhelg

Vi fikk bruk for spaden

Presis klokka ni i morges forlot vi Kwartsveien og satte kursen rett vestover. Første stopp var i Varangerbotn der ho mor tok ut pæng hos Posten på Essostasjonen, for å ha kontanter til å betale det vi handla i Nuorgam og på Tanabru. På Tanabru gjorde vi oss en sveip innom han Røberg som hadde

rykende ferske fiskekaker til salgs. Fem glovarme kaker gikk ned på høykant, ho mor spiste to, men pensjonisten var glupsk og heiv inn tre på rappen. Gode og mette fortsatte vi turen ned til Rustefjellbma der vi bunkret drivstoff før vi kjørte videre mot Skjånes. Veibanen var tørr og fin, også over Ifjordfjellet og på strekninga Bekkarfjord - Hopseidet, så det var en lyst å kjøre i godværet. Vi mintes turen vi hadde med Victor og Steinar i begynnelsen av juni i fjor. Da måtte vi legge om til vinterdekk før vi la av gårde fra Vadsø. På Ifjordfjellet var været den gang såpass ekstremt, at det var vanskelig å se veibanen. Heldigvis var det ikke slik i dag. Jo nærmere vi kom Skjånes, dess finere ble været. Det var nesten sånn at værgudene ville vise at de satte pris på at vi endelig kom tilbake til ferieparadiset. Litt over klokka to ankom vi Kjosbakken.

Pensjonisten hadde på forhand kontaktet han som har ansvaret for brøytinga på Skjånes og akkedert med han, for å få brøytet oppkjørselen til huset. Det ser ut for at arbeidet er gjort i et «hattefokk» for det var brøytet ei smal renne innover fra brøytekanten. Jeg hadde et svare strev med å plassere bilen så langt inn mot høyre brøytekant at jeg med nød og neppe greide å snike meg ut av bildøra. Døra hennes mor var ikke mulig å åpne, men heldigvis hadde jeg vært såpass forutseende at jeg hadde tatt med spade. Etter litt iherdig måking lot det seg gjøre å få åpnet døra slik at ho også kunne komme ut av bilen. Mer spadessvinging ble det da vi kom til platten. En stor snøskavvel måtte fjernes før vi kunne begynne å bære inn pargasen.

Ho mor var snar med å slå på varmeplatene, og det var ikke snakk om å få plassere matvarene inne på kjøkkenet i første omgang. Her skulle det ikke fyres til kråka, så alt av bagasje ble samfengt lagret i gangen mens varmeplatene strålte varme ut i de vinterkalde oppholdsrommene. Pensjonisten var ikke så opptatt av å få varme i huset. Tankene mine var sentrert om å få vannet til å renne i kranene. Etter å ha koblet til oppvaskmaskinen, sjekket at alle stoppekranene var lukket, for så å skru inn avtappingsmutteren på varmtvannstanken, var det tid for å åpne hovedstoppekranen. Gleden var stor da jeg hørte den liflige lyden av sildrende vann i rørene. Neste sjekk var å teste kloakkavløpene. Alle var åpne, så det var en glad og lettet pensjonist som etterpå gikk i gang med å fjerne glava fra vinduer og ventiler i kjelleren. Til slutt støvsugde jeg tak, vegger og gulv, sånn at ho mor skulle slippe å kave seg gjennom edderkoppspinn ved nødvendige kjellerbesøk.

Ho mor lå aldeles ikke på latsiden mens han far styrte i kjelleren. Nesten før ho fikk av seg ytterklærne, var langkosten på plass i nevene hennes. Her skulle gammelstøvet, eventuelle spindelvev, småfluer og edderkopper få unngjelde. Som de fleste kvinnfolk, er ho i besittelse av evnen til å gjøre mange ting samtidig. Mens langkosten gjorde sin jobb, ble gammel innestengt vinterluft byttet ut med frisk vårluft gjennom vinduene på loftet, der også dyner og puter fikk luftet bort gammel, overvintret odør. Sjøl om langkosten har vært i alle tenkelige kroker og kriker, måtte pensjonisten til pers med støvsugeren. Her er regelen slik at listene følger gulvet, så det er en omstendelig prosess å kvitte seg med støvet. Etter en kort middagspause, ble langkosten atter et kjærkommet redskap for ho mor. Nå er den ikke lenger brukt som tørrmopp, nei det er grønnsåpe og vann som gjelder. Der langkosten tidligere bekjempet fluer og støv, brukes den nå som redskap for rundvask. Det lukter rent og det er behagelig varmt her jeg sitter og blogger, mens ho mor svinger seg i langkost-valsens. Ja, «ho Hanna hannes Reidar», som ho gammel-Astrid på Værnes sa, er ei grepa kjerring å ha. Pensjonisten skylder ho mangt og meget for at ho alltid stiller opp og gjør

hverdagen god, og for at ho ikke sparer seg i bestrebelsene på å holde det rent og pent der ho oppholder seg. I kveld skal ho belønnes med en konjakk, hvis ho ikke stumper av på sofaen.

Det ser ut for at det blir ei TV-fri langhelg på oss. Da det ikke var signaler å få fra parabolen, kontaktet jeg nabogutten for å få han til å hjelpe meg med å peile inn satellitten vi tar signalene fra. Han måtte låne snøscooter for å kjøre opp på Rambergan for å sjekke antenneledninga og skjermen. Da han tok laus ledninga fra festet, viste det seg at det var brudd på den. Det var ikke mulig å reparere bruddet, så det må kjøpes en dingst, som de har i Mehamn, for å få ordnet tilkoblinga. Han skulle reparere skaden på mandag, for da skulle han til Mehamn å ordne noe for firmaet sitt. Heldigvis for oss, så har vi kjekke naboer som stiller opp for oss når vi er i beit. Hvis han får reparert skaden, vil jeg være raus med betalinga. Hvis ikke, må vi nok belage oss på å bestille nytt utstyr. Sånn er det når man har valgt seg bolig som ligger i såkalt kanalskygge.

PS! På grunn av tregt nett, må den Nord Norske godbiten vente til nett-tilgangen er akseptabel.

Koffor e det sånn?

Fri flyt av tanker

Å skrive kan kanskje sammenlignes med en kortstokk. På samme måte som man stokker kortene før man deler dem ut i tilfeldig farge og rekkefølge, er det med ordene som skal festes til papiret. Noen ganger er de gjenstridige og vanskelig å få styr på, mens andre ganger lar de seg enkelt forme til setninger som gir mening. Slik er det med kortene også. De må ordnes etter farge og verdi før de er klare til å gi mening i spillet. I kortspill kan man risikere å bli sittende igjen med «Svarteper», men det kan man også som skribent. Alle som drister seg til å

formidle ved bruk av det skrevne ord, risikerer både å dumme seg ut og gjøre seg til latter ved sine grunne og ofte lite gjennomtenkte resonnementer.

Pensjonisten har kommet over stadiet der prestasjonsangsten herjer med psyken. Han skriver lystig i vei uten å tenke på at mottakerne kanskje leser budskapet med et kritisk blikk. Jeg er heller ikke redd for å utlevere meg sjøl, når jeg skriver om mine skavanker og plager. Som NAV-er sitter man trygt i stolen, og risikerer ikke å miste hverken jobb eller gasje selv om man ikke lenger er produktiv og samfunnsnyttig. Det er kanskje derfor at jeg tør å dele mange av mine tanker med dokker som leser bloggen. Jeg risikerer ingenting ved å være kontroversiell og ofte navlebeskuende i mine karakteristikk av maktmennesker. Det er lett å sette seg til doms over andre, men noen ganger kan jeg ikke la være å gjøre nettopp det. Saken jeg vil dvele med i dag hendte for to år siden, da ti menn fra Senterpartiet fant på å ta seg en hyttetur. Det ble nok som det ofte blir, der menn er samlet uten kvinner tilstede. De fleste er ikke skåret for tungebandet og den ene skal gjerne overgå den andre når det gjelder både å tåle dram og det å beskrive sine opplevelser med det andre kjønn. Sjøl adstadige ektemenn kan i slike stunder få de vildeste ideer, noe som nettopp skjedde på denne famøse turen. Alle kjenner til ordlyden på meldinga til Liv Signe Navarsete, og pensjonisten er såpass bluferdig at han ikke vil gjenta den. Ryktet kan imidlertid fortelle at meldinga kanskje berodde på en tastefeil. Vi har lyst på hytta di, ble til vi har lyst på fi... di.

Konsekvensen av denne SMS-en ble at en av hyttedeltakerne Ola Borten Moe, trakk seg fra sin nestlederstilling i SP inntil saken ble oppklart. Hvis man setter denne saken opp mot Trine Skei Grande-saken, må vel konklusjonen bli at det er stor forskjell på mannlige og kvinnelige politikere. Hvis ryktene om Grande er sanne, skulle ho ha prøvd seg på flere menn, blant annet ved å beføle dem i skrittet før ho hadde sitt erotiske eventyr med syttenåringen i kornåkeren. Borten Moe som kun var deltaker på hytteturen og ikke har snøring med hvem som skrev SMS-en, gjorde sitt valg ut fra at han følte seg mistenkt i saken. Jeg er kanskje treig, men kan ikke fatte og begripe at et kvinnfolk som har vist slett moral ender opp som kulturminister, mens en mann som trolig har utvist plettfri vandel må forlate et toppverv i politikken på grunn av å være mistenkt i en «fillesak».

Saken er nå anmeldt til politiet, men vurderes å være så lite krenkende at den ikke vil bli prioritert. Dessuten ligger hendelsen to år tilbake i tid, og ville nok ikke vært aktualisert hvis ikke metoo- kampanjen hadde satt søkelyset på menn med makt, som med obskøn oppførsel, krenker kvinner. Dersom det er det motsatte som skjer, ser det ut for at det er helt OK. Pensjonisten forstår jo at Navarsete kan føle seg krenket av ordlyden i SMS-en, men at ho plutselig etter å ha mottatt SMS-en for to år siden nå har fått så store kvaler at ho måtte bli sykemeldt, er litt forunderlig. Jeg trodde ærlig talt at topp-politikere var tykkhudede mennesker som sto for en støyt. Ho har jo vært ute i hardt vær tidligere, angående plassering av et lokalsykehus på Vestlandet. Da SP ble beskyldt for å ikke være et distriktsvennlig parti, tente ho på alle pluggene og sto fram som et rivjern da ho hudflettet en av kritikerne. Ho sa blant annet: «Du veit ikkje kva du snakka om! Du veit ikkje kor mykje eg har stått på i denna saki..» Pensjonisten står ikke inne for eventuelle skrivefeil. Nynorsk er et målføre som jeg aldeles ikke behersker. Hvis sitatet er gjengitt på korrekt nynorsk, er det korrekturleseren som skal ha kreditt for det, ikke pensjonisten. Mon tro hva det er som har fått «furien» til å bli ei hårsår og nærtagende dame. Det er nærliggende å tro at ho også er blitt rammet av metoo-basillen. Pensjonisten håper at den skyldige står fram og får

skværet opp med den hardt rammede politikeren, slik at ho atter kan reise seg og bli det rivjernet av en politiker vi kjenner fra tidlige tider.
Dagens Nord Norske perle: [Klikk](#)

Blogging etter innfallsmetoden

Vi lengter etter å komme til Klarahuset

Enten har blogginga blitt en besettelse, eller så har pensjonisten fått akutt skrivekløe. Jeg jobber med meg sjøl og prøver så godt jeg kan å ta knekken på kløen. Det er ikke naturlig for en gammel mann å vri hodet for å finne ord å feste til, jeg hadde nær sagt papiret, men dette mediet har overflødiggjort både pen håndskrift og blankt skrivepapir med linjer. Blåpapir og kopimaskin er heller ikke nødvendig for å mangfoldiggjøre skribleriene, det er bare å kopiere og lagre før alt legges ut på webben til gjennomlesning av de som måtte ha interesse av det. Jeg spekulerer enda på hva jeg skal blogge om, men pussig nok bruker det å dukke opp temaer underveis i skriveprosessen.

I dag var det mor sin tur å gå til lege på fastende mage. Mens gromgutten og gemalen mesket seg med god og nærende frokost, måtte ho sitte å se på. Det eneste ho så fram til, var å få spise av den ekstra store matpakken ho smurte mens vi gjorde våre innhogg i matfatet. Etter endt spising og vanlig morgenrituale gikk vi hand i hand, ho på tur til laboratoriet og jeg på min morgenpromenade. Det var ikke fritt for at den nyopererte kjente smerter i operasjonssåret da han trødde over dørstokken i Kvartsveien. Nærmere undersøkelse av gasbleien jeg hadde på, viste at det var kommet litt blod fra operasjonssåret. Det var bare å bytte bleie og legge seg til å lese i avslapparstilling på sofaen - i et forsøk på å gjenoppta rekonvaleseringa av min litt ømme bakdel. Jeg har enda ikke gjort mitt fornødne, og jeg er meget spent på hvordan det vil forløpe. Regner med at det vil presse på det åpne operasjonssåret og at jeg kanskje vil blø litt. Mest spent er jeg på om de intense smertene fra fissuren er leget – det håper jeg virkelig at de er, men man kan jo aldri vite.

Hvis alt går som planlagt, kjører vi til residensen på fredagsmorran. Det er mye som skal gjøres når vi atter skal åpne Kjosbakken for bruk igjen. Vi er alltid spente på om alt er i orden og spesielt er det viktig at vanntilførselen ikke er frosset til. Vannet innendørs er tappet ned og stoppekranen skrudd til. Spenningen stiger mens stoppekranen vris til åpen stilling. Det er alltid en befrielse å høre vannet sildre og lyden av lufta som presses ut av luftfylte vannrør, når vanntilførselen er åpnet. Det var lite snø og streng kulde fra november til begynnelsen av mars måned, og under slike forhold er det stor fare for at vannrørene utomhus kan fryse. Innomhus har vi hatt varme på i kjelleren, så der er nok alt i orden.

Pensjonisten vet at det er store snømengder rundt huset, men kan lite gjøre med det. Jeg har streng ordre fra behandlende lege om ikke å ta tunge tak eller anstrenge meg med hardt fysisk arbeid, så snømåkinga blir det ikke tale om i denne omgang. Vi er jo redd for at det vil trenge vann inn i kjelleren hvis vi ikke får fjerna snøen som ligger inntil husveggene, men det får bare stå sin prøve når helsa ikke spiller på parti med pensjonisten. Heldigvis har de brøytetjeneste på Skjånes, men jeg har enda ikke fått snakket med den som har ansvar for brøytinga. Han er fisker, så alt av snørydding må derfor skje på kveldstid. Jeg håper at han ser seg tid til å brøyte oppkjørselen til huset slik at vi slipper å klatre over en brøytekant med pargas og utstyr når vi ankommer residensen. Sikre kilder anslår kanten til å være minst en og en halv meter høy, så det blir litt av ei utfordring hvis brøytetjenesten svikter oss.

Det kan hende at det ikke blir daglig blogg fra oppholdet på Skjånes. Det avhenger av nett-tilgang og om jeg får den nye bærbare PC-en på Marita-nettet. Vi må også belage oss på ei TV-fri helg. I høst hadde uværet sørget for å få parabol-tallerkenen oppe på Rambergan ut av stilling. Jeg vet ikke om det er mulig å komme seg til den for justering. Vi blir nok å ta med ski, så jeg regner med at jeg kommer til å forsøke å ta meg opp til parabolen. Der vil jeg forsøke å peile den inn på satellitten Thor som den tar signaler fra. Posisjonen er sør pluss en grad vest med helningsvinkel på ni grader. Kalibreringa skjer ved at ho mor følger med på TV-en mens pensjonisten dreier på tallerkenen. All kommunikasjon oss i mellom skjer pr. mobiltelefon. Dersom det ikke lar seg gjøre å blogge fra Klarahuset, blir det oppsummering av oppholdet når vi kommer tilbake til Kvartsveien igjen på mandag.

Utrulig nok ble det blogg i dag også, sjøl om pensjonisten ikke ante hva han skulle skrive om da han gikk ned i kjelleren for å sette seg foran PC-en. Nå gjenstår det bare for korrekturleseren å slutføre dagens skriblerier.

Dagens godbit fra oss i nord: [Klikk](#)

Den gjenstridige regninga

Venter på at flyet skal gå

Det kan bli en interessant vri på bloggen i dag. Pensjonisten er enda delvis neddopet etter operasjonen, og resultatet av kraftige smertestillende medikamenter gjør vel ikke situasjonen bedre. Jeg lar bare pekefingrene hamre på tastaturet og håper på det beste. De verste språklige skavankene får korrekturleseren ta seg av, så her er det bare å skrive av hjertens lyst. Som annonsert i gårsdagens blogg er jeg atter tilbake i skrivebula i kjelleren. Her føles det godt å være, sjøl om det flakser ulldotter omkring i min litt omtåka hjerne. Flyet var i skarp rute på morgningen og jeg presenterte meg i resepsjonen på UNN litt over klokka ti på formiddagen. Her fikk jeg forklart veien til poliklinikken. Jeg fant fram på første forsøk, sjøl om ruta var kronglete med flere trappeforseringer og uventede vinkler. Pensjonisten meldte seg i ekspedisjonen ved Dagkirurgen, Gastrokirurgisk avdeling og til slutt presenterte jeg utlegget jeg hadde hatt på legemidler til bruk for tarmundersøkelser som jeg hadde kjøpt på apoteket i Vadsø.

I innkallingsbrevet sto det med fet skrift at brevet skulle forelegges apoteket når legemiddelet skulle hentes ut, og at pasienten ikke skulle betale for dette. Apoteket skulle sende regning til UNN. Så lett var det imidlertid ikke. Apotekeren i Vadsø hevdet at de ikke hadde noen slik avtale med UNN, og at jeg måtte betale for medisinen sjøl. Jeg betalte og fikk ei stemplet og signert regning på kjøpet som jeg skulle kreve refusjon for på sykehuset.

Pensjonisten trudde at det skulle være en smal sak å få refundert regninga, men der tok jeg grundig feil. Dama i skranken sa at det var ikke hennes sak å betale regninger, så den måtte jeg vise til sykepleieren som skulle ha innleggelsessamtale med meg. Da jeg omsider ble innkalt til samtale med henne, fikk jeg likelydende svar. Det var ikke hennes mandat å behandle regninger, så den måtte jeg vise til legen som skulle behandle meg. Etter å ha ventet i sju lange og sju breie, blei jeg omsider innkalt til legen for brifing om min kroniske fissur, og hvorfor operasjon var nødvendig. Da ho var ferdig med sine utlegninger og hadde svart på mine spørsmål angående operasjon og oppfølging, dristet jeg meg til å presentere regninga for henne.

Først reagerte hun som de to foregående kasesene og konkluderte med at jeg fikk ta regninga med meg til Vadsø igjen og be apoteket om å refundere den. Ho hadde aldri vært med på at et apotek ikke hadde rettet seg etter ordlyden i brevet. Jeg sukket oppgitt og fortalte om hele hendelsesforløpet, og konkluderte med at jeg nok skulle stå for utgiftene jeg hadde hatt, når det var så vanskelig å få regninga refundert. Da slo ho plutselig helt om og sa: «Gi meg regninga, dette skal jeg fikse». Lettet gikk jeg fra legekonsultasjonen for å vente på opprop til operasjon.

Etter vel en times tid, kom det en sykepleier til meg med regninga i handa. Ho ba meg først om å ta den tilbake og kreve refusjon fra apoteket i Vadsø, men det nektet jeg å gjøre, og sa at jeg anså det for å være sykehusets sak å refundere den. Jeg fikk klarsyn og sa til henne at det måtte vel være ett fett hvem som presenterte regninga, apoteket eller pasient, så lenge som medisinen skulle betales av UNN. Undrenes tid er ikke forbi. Ho forsto mitt resonnement og sa at ho skulle ringe utbetalingskontoret på sykehuset og ba meg å vente en liten stund. Etter noen minutter kom ho tilbake igjen med et smil om munnen. Saken hadde ordnet seg, og jeg skrev navn, fødselsdato, mobilnummer og kontonummer på en gul Post-it lapp. Nå er det bare å vente på å se saldoen på min slunkne pensjonistkonto.

Jag har det med å møte kjentfolk når jeg skal syne fram mine edlere deler. Det viste seg at anestesisykepleieren som hadde ansvaret for meg under operasjonen, var ei Skjånes-jente. Hanna hadde vært hennes lærer, og de hadde - og har et svært godt forhold. Ho opplyste meg om at siden ho anså seg for å være en nær kjenning av meg, kunne jeg, hvis jeg ville - bytte til en annen sykepleier. Jag svarte at jeg selvfølgelig ville at hun skulle ha ansvar for meg når jeg ble lagt i narkose, for da ville jeg føle meg helt trygg. Jeg sa også at mine edlere deler ikke var noe spesielt annerledes enn alle de ho tidligere hadde sett, så det gjorde ikke meg noe. Da ble ho så glad at ho ga meg en stor og god klem. For å gjøre en lang historie kort. Operasjonen gikk helt etter planen og prognosene for varig helbred er gode. Jeg håper at de smertestillende medikamentene holder eventuell sårverk i sjakk, og at det åpne operasjonssåret gror uten komplikasjoner.

Nå er jeg trygt tilbake i Kvartsveien hos ho mor og han Steffen. De var og hentet meg på flyplassen, men jeg måtte vente på dem. De hadde vært på visning av et hus Steffen kanskje blir å legge inn bud på. Romløsningene var ikke helt optimale, særlig var soverommene på loftet, etter mor sin mening, kottlignende med dårlige muligheter til klesskap o.l. Det var visst et lite kott der, som var blitt brukt til klesoppbevaring, men det var visst ikke helt topp. Prisantydning på huset er 2,4 millioner, men jeg tror nok at et eventuelt bud vil ligge betydelig under dette.

Dagens godbit fra nord: [Klikk](#)

Pensjonisten skal opereres

Fyrlykta viser trygg lei til havna

Istedenfor å sitte i en innestengt og mørk kjeller og skrive blogg, skulle jeg heller ha nytt sola som skinner vakkert fra en skyfri himmel. Det er hele fem varmegrader i skyggen, så jeg antar at temperaturen er tosifret i solveggen. Det er nærmest vindstille og på turen til postboksen tidligere i dag, kunne jeg høre liflig fuglesang. En gryende vårstemning er i emning hos pensjonisten og det er godt å se at snøen siger sammen, sjøl om det fortsatt er mer enn nok gammelsnø som skal tines, før gresset omsider kan begynne å gro igjen.

Regner med at ho mor og jeg prioriterer å nyte en kaffekopp på platten etter middag framfor en strekk på sofaen. Det ser ut for at det kan bli en stund til sola skinner over Varangerfjorden igjen, når denne dagen går mot kveld.

Langtidsværet lover gråvær og regn for de nærmeste dagene, så det er bare å komme seg ut å nyte godværet mens vi enda har det. Ett er sikkert, og det er at det må mye regn til for å få fart på snøtinga. Pensjonisten ser fram til gråvær og regn med håp om at røyteværet resulterer i bråting.

Morgendagen blir reisedag for pensjonisten, så for min del spiller det ingen rolle om sola skinner eller om regnet fosser ned. Men det er dumt at jeg må reise bort på min svigersøster, vår alles kjære tante Rosels, store dag. Ho fyller syttifem år i morgen og jeg skulle gjerne vært med på å celebrere henne, men time til operasjon på UNN i Tromsø må nok prioriteres. Vet ikke engang om ho blir å feire dagen. Sist vi var i kontakt med henne, på mor sin gebursdag, bedyret ho at ho ikke skulle være tilgjengelig på jubileumsdagen. Hvis ho holder ord, går jeg ikke glipp av feiring på tradisjonelt vis med servering av varmmrett, snitter og et bugnende kakebord. Hvis det blir feiring, stiller ho mor som representant for familien Olsen i Kvartsveien.

Allerede 14. desember var jeg på utredningsklinikken i Tromsø for vurdering av mine endetarmsproblemer. Det ble da slått fast at det måtte utføres et operativt

inngrep for å slakke den altfor stramme lukkemuskelen. Jeg ble forespeilet å bli innkalt til operasjon på etterjulsvinteren. Pensjonisten er en tålmodig mann, men da det ble april uten at det kom innkalling til operasjon, tok jeg saken i egne hender og ringte UNN for å forhøre meg om timen. Fikk da vite at jeg var satt opp til operativt inngrep i løpet av mars måned, men stor pågang av trengende pasienter hadde gjort at mine plager ikke hadde blitt prioritert. Jeg fastholdt at jeg hadde store smerter, spesielt ved hard avføring og at jeg trengte operasjon innen rimelig tid. Saksbehandleren viste stor forståelse for mine plager, og i løpet av samtalen ble timen satt til tirsdag 24. april klokka 11.00, som jo er i morgen. Jeg gleder meg selvfølgelig ikke til inngrepet, men at det er nødvendig å få det gjort, er det liten tvil om. Jeg håper at operasjonen blir vellykket, og at det å gå på do heretter kan bli et nødvendig ærend, som ikke forvolder sterke smerter med påfølgende analkløe. Nå ble det mye «skitprat», men noe må jeg jo skrive om, og jeg håper at mine trofaste lesere tilgir at jeg tar opp et litt sensitivt og en smule vulgært tema. Hvis alt går etter planen reiser jeg fra Vadsø klokka 09.38, og skal, hvis ingen komplikasjoner oppstår og flyet er i rute, være tilbake i Kvartsveien i sjutida i morgen kveld.

Pensjonisten har nå fått sin dose av solas livgivende stråler, mens ho mor drøyde han i det lengste der ho satt påbjoret som til en polar utfart. Jeg nådde akkurat å sette på kaffetrakteren og hive meg i avsluttende blogging, før jeg hørte at ho mor også kom tuslende inn fra det ikke helt varme uteoppholdet. Den observante leser har herved fått avkreftet antakelsen om å nyte fersk-kokt kaffe ute på platten. Det er kanskje enda bedre å kose seg med kaffe og fromasj mens vi konverserer med gromgutten i en sofa fra A/S Fagmøbler.

Avslutningsvis gjenstår det bare å slippe korrekturleseren til før bloggen legges ut på webben. Hvis ho ikke har vektige innsigelser på det skrevne ord, vil også dagens blogg om ikke så lenge være historie. Mer usikkert er det med morgendagens epistel. Alt avhenger av om jeg rekonvaleserer fort nok til å rekke flyet med avgangstid 17.20 fra Langnes lufthavn i Tromsø.

Kaffeslabberaset er over, og ho mor overrasket igjen. Det ble både fromasj og hjemmelaget frukt-cocktail med kalorifattig vaniljesaus til kaffen. Pensjonisten har en mistanke om at ho har sett nødvendigheten av å leve sunt, for ho skal til ny blodprøvetaking på onsdag, og da gjelder det å ikke ha for høye kolesterolverdier. Hvis verdiene fortsatt er for høye, må ho nok kripe til korset og begynne med tabletter for å få verdiene på et akseptabelt nivå. Ho glemte seg forresten i et lite kritisk øyeblikk etter middagen. Da heiv ho i seg ei plate med kvikklunsj.

Dagens Nord Norge reklame: [klikk](#)

Den vanskelige skriveprosessen

Fantastiske Vian i vårdarkt - april 2017

Når man ikke har annet å gjøre, setter man seg ned og skriver blogg. Å gjøre blogginga til tidtrøyte, er ikke spesielt givende, så det hadde kanskje vært bedre og slappet helt av for å nyte tilværelsen. Å skrive er en prosess som krever tankevirksomhet og energi, og kan ofte være en krevende sak. Pensjonisten har satt seg sjøl i en utsatt posisjon ved sin målsetting om daglig blogging. Samtidig føler jeg et visst forventningspress om at daglige - og for lengst opplevde - hendelser skal omformes fra tanker til ord. En enkel mann fra allmuen har ofte vanskelig for å beherske denne metamorfosen og redselen for å mislykkes er overhengende. Før jeg roter meg inn i enda vanskeligere tankesnurr, er det kanskje tryggest å hamle seg tilbake til enkle hverdagslige hendelser, som i dag best kan sammenlignes med agurknytt.

Sjøl om jeg vrir hjernen, kan jeg ikke komme på hendelser som er såpass spesielle at de er verdt å skrive om. Å berette om trøartur til Thomaselv sammen med ho mor, er ei mulighet, men det er vanskelig å gjøre turen til en spennende og lesbar opplevelse. Pensjonisten har tidligere beklaget seg over sløve hundeeiere som lar skiten ligge etter sine firbente bestevenner. På tørr og strøsandfri veibane spradet vi, mens jeg kastet blikket først til høyre veikant, så til venstre, men det var ikke en eneste, hverken tørr eller fersk hundeskit å se. Hvor etterlatenskapene har gjort av seg vet jeg ikke, men dagens promenade har fått meg til å revurdere mine tidligere sjofle utfall mot uansvarlige hundeeiere.

Kanskje det hadde vært på sin plass å berømme disse flinke praktekseemplarene med rosende ord i avisa, men pensjonisten er en ordknapp og påholden kar når det gjelder å uttrykke seg offentlig, så det får bli med gode tanker. Flere ganger i det siste har jeg møtt hundeeiere som har hatt pose med seg, og tatt opp lorten. Disse har fått tommelen opp fra pensjonisten med dertil positiv kommentar.

Siden gromgutten hennes mor hadde planlagt å se fotballkamp hos en kompis allerede klokka halv tre i dag, ble turen av det litt heseblesende slaget. Det var en selvfølge at arvingen skulle serveres middag før han dro, så det var brottom med å komme seg hjem tidsnok slik at middagsserveringen kunne finne sted i rimelig tid før kampen. Vi lagde taco, og retten var serveringsklar like etter at uret hadde passert to, så vi klarte tidsfristen med god margin. I ettertid viste det seg at kompisen hadde fått andre planer og var på nødvendig familiebesøk. Så god og mett, ble han sittende i godstolen på loftet og se kampen i ro og mak. Eneste forstyrrelsen var da ho mor serverte kaffe og fromasj, godt ute i kampens andre omgang.

Pensjonisten hadde lagt seg i stabilt rygggleie etter bespising og rydding, mens ho mor bala med å kle seg i vinterskrud. Ho skulle ut å nyte solskinn fra skyfri himmel mens termometeret viste fantastiske fem varmegrader i skyggen. Ho var såpass entusiastisk at pensjonisten lot seg lokke med ut på platten. Med avisene Klassekampen og helgeutgaven av dagbladet med Magasinet godt plantet i hendene, gikk vi begge vinterkledde ut for å nyte varmen i strålende solskinn og lett bris fra vest. Kosestunden ute begynte bra, med avislesing i et behagelig klima på platten, men den flau vinden som gradvis økte i styrke var isende kald, så det varte ikke så veldig lenge før min bedre halvdel begynte å hutre og fryse.

Sjøl pensjonisten syntes at det var hustrig, men satt der og lot som ingenting uten den medbrakte lua på. Etter hvert begynte det å skye over og sola kjempet om plassen med tiltakende skydekke. Det var en befrielse for pensjonisten, som egentlig hele tiden hadde hatt lyst til å vende tilbake til den lune sofaen for en avslappende middagshvil. Det var ikke nei i hennes munn da jeg foreslo at vi skulle gå inn igjen. Ho fraus godt og beholdt mesteparten av klærne på, mens «gamlingen» heiv av seg vinterhyret og la seg i stabilt rygggleie på sofaen der han fikk seg en god strekk, mens ho mor som vanlig puslet med sitt. Som den trauste Finnmarksjenta ho er, kokte ho kaffe til pensjonisten og lillekar'n da jeg kraumet meg opp i sittende stilling igjen. I dag fikk alle servert fromasj til kaffen og ho mor skal ha stor takk for at ho gjør hverdagen trivelig for oss her i Kvartsveien.

Hvis du vil trigge din lengsel til vårt fantastiske Finnmark – trykk [her](#)!

Hipp hurra! "Dotten" har gebursdag

Et forfriskende snøbad

Han er stabil i været. Da vet dokker følgeran mine hvordan vi innbarka Finnmarkinga har det. Det er aldeles ikke sånn som i eventyret om sola og vinden, der sola ved å sende sine varme stråler fikk mannen til å ta av seg frakken, og således vant veddemålet om å være den sterkeste. Pensjonisten er en optimistisk kar og valgte å ikke ta på seg hansker da han trødde seg en tur på butikken i formiddag. Det er ingen tvil om at det var vinden som kom seirende ut av dagens tevling, for etter bare noen hundre meter, ble hendene trygt plantet i jakkelommene.

Det var forresten ei helt anna tevling pensjonisten hadde sett fram til å følge, nemlig Skarverennet som går fra Finse til Ustaoset. Det skulle bli skidronninga, ho Marit Bjørgen, sitt siste skirenn i konkurranseklassen, samtidig som det skulle bli Therese Johaug's debut i sporet etter hennes atten måneder lange utestengelse fra å delta i skirenn. En kontroversiell utestengelse som ho fikk for å ha brukt den mye omtalte leppekremen som sto på dopinglista. I ettertid har ho godtatt utestengelsesdommen i CAS, og innrømmet at det er utøverens plikt å holde seg orientert om hvilke preparater som står på dopinglista.

Jeg lå og slappa av og hørte på DAB- radioen i morges da sjokkmeldinga kom. Arrangørene hadde avlyst rennet på grunn av løpernes sikkerhet. Det var altfor kraftig vind til å gjennomføre løpet. Konsekvensen av vedtaket er at sportsidioten aldri får vite hvem som er den raskeste skiløperen av den abdiserende -og den påtroppende skidronninga. Sjøl om Therese skulle stille i turklassen, var det sett fram til å få vite hvem som var raskeste kvinne, for det er tidtaking i både tur – og konkurranseklassen.

Det er selvfølgelig en begivenhet som overskygger avlysningen av Skarverennet. «Dotten» hannes svigerfar har gebursdag i dag, og det fortjener å få omtale i dagens blogg. For dem som stusser over navnet, har det seg slik at ho, som de

fleste andre i Bergen, har et «kallenavn» som ofte brukes i stedet for fornavnet. Slik er det også med den kjære svigerdatteren våres, ho Beate på Mildegeilen. Det er bare det at ho fikk hedersnavnet bare for noen år siden, og det var ikke i Bergen det skjedde. Det var, hvis pensjonisten ikke husker feil, i anledning middagsservering på Kjosbakken på Skjånes at ho fikk det. Og det var selvfølgelig han svigerfar som var opphavet til navnet. På en måte som jeg dessverre har glemt, hadde ho gjort seg fortjent til rosende omtale, og pensjonisten som av og til slår til med vestlandsmål til Bergenserne, titulerte ho som sin kjære svigerdotter. I det samme kom Ida inn på kjøkkenet og ho hadde ikke hørt annet enn det ho oppfattet som ordet «dotten». «Hæ,» sa ho, «kem e dotten?» Fra den dagen av har svigerdattera våres ofte blitt kalt «(sviger)Dotten», og det var egentlig hennes kjære datter, eller dotter, som ga henne kallenavnet.

Som seg hør og bør fikk dagens jubilant pakker, kaffe og kake på senga tidlig i morges. Ho svigermor fikk respons på gratulasjonshilsenen på mobilen og kunne fortelle at odelsgutten hadde holdt tradisjonen med pakker og frokost på senga. Hva ho hadde fått som gaver vet vi ikke, for det har ho hittil tiet om. Før jeg glemmer det helt, vil ho svigermor og han svigerfar gratulere ho hjerteligst med dagen. Alderen røpes ikke for «Dotten» er jo dame, men ho er ett år eldre enn «Høvdingen» som ble født i 1980.

Pensjonisten antar at ho mor ikke lot seg friste av sola, men kledde seg godt med både hansker på hendene og lue på hodet, da ho gikk til Rema for å kjøpe Helge-Dagbladet no i ettermiddag. Pensjonisten hadde gjort unna sin trasking og valgte horisontalen på sofaen, så ho mor fikk ikke følge på ferden. Ho var svett i panna da ho kom hjem, men det var ikke sola som var årsaken til det. Ho hadde det travelt med å komme seg hjem til kaffekos med «gromgutten» før han skulle til en kompis for å se den engelske ligacupfinalen. Ho ble kanskje litt skuffet da ho fant ut at han allerede hadde nytt sin kaffe og fromasjkake da ho kom hjem.

Pensjonisten derimot hadde ventet trofast på sin fru før han nøt kaffen sammen med kjæresten sin. Skuffelsen over å ikke ha nådd kaffekosen med lillekar'n. var forhåpentligvis ikke større enn gleden av å nyte stunden sammen med pensjonisten.

Sykkelslangen

Høyt heng ho, men kald e ho

Et øyeblikk trodde jeg at jeg hadde klart å la være å skrive noe, men så kom den forbaskede pekefingerkløen og vips så er jeg i gang. Det vanskeligste med å skrive er å få til innledningen. Jeg har ikke forhåpninger om at den skal bli unik, derfor starter jeg med været i dag også. Det hjalp ikke stort å minne «vår herre» oppe i himmelen på å huske på å sette på varmen når sola skinner. Sjøl om ho har skint fra skyfri himmel i hele dag, har ho ikke maktet å få gradestokken over nullpunktet. I skyggepartiene har det vært minusgrader i hele dag. Ho mor hengte klær ut på snora tidlig i ettermiddag. Da ho tok dem inn igjen etter et par timer i sola, var de frosne, så man kan trygt si at det ikke er «haft» i sola her i Barentsregionen.

Politikerne i Vadsø kan ha gjort et vedtak som antakelig vil gi vekst og utvikling i Nord Varanger regionen. Et enstemmig kommunestyre ga i dag sitt ja til at det skal bygges et nytt hotell på Ørtangen her i Vadsø. Hotellet skal ha åtte etasjer, en høyde på 32 meter og inneholde mer enn to hundre rom. Det skal etter det utbyggerne Varanger hotell AS opplyser, stå ferdig i 2020. Prislappen blir, etter foreløpige kalkyler, på en milliard kroner. For å få fullfinansiert prosjektet har utbyggerne kontakt med selskap i Kina, samt aktører utenfor Asia. I følge kilder skal både prosjektplan og finansiering på det nærmeste være klart, og det forventes at byggestart blir allerede til høsten. Ambisjonen er å få vekst innen turistnæringen i Nord Varanger. Dersom prosjektet realiseres vil det skape minst 200 nye arbeidsplasser i Vadsø, noe som betyr mye for byen.

Ellers så har ho mor styrt med vårlige sysler i dag. Ho har gnicket og vasket alle vinduene på kjøkkenet og i stua, så nå skinner sola inn, uten å måtte trenge seg gjennom film av sjøsprøyt og andre forurensende elementer. I tillegg har ho vasket klær og flittig hengt dem ut til lufttørking på snorene på verandaen. (Den ordinære klessnora ligger fortsatt trygt under snøen). I formiddag var solstrålene

såpass sterke at klærne ikke fraus, slik at de kun trengte en liten runde i tørketrommelen før de ble pent brettet sammen og lagt på sine plasser. Pensjonisten har ikke vært spesielt oppfinnsom i dag. Også i dag har tida gått med til å gjøre syklene klare for bruk. Alle bevegelige deler har blitt oljet og gir og bremses justert. Dekkene er pumpet opp og syklene er klare til bruk. Pensjonisten sin sykkel var kraftig punktert så det ble nødvendig å investere i ny sykkelslange. Det kan være vanskelig å få dekket bendet over hjulfelgen med håndmakt, men gamlingen visste råd. Jeg brukte hjulspake til den siste stramme biten. Med ny slange på plass og sykkeldekket montert, var det bare å pumpe opp og montere hjulet på plass. Jeg pumpet og pumpet, men dekket forble like lufttomt. Til slutt fant jeg ut at det måtte være noe galt med pumpa og kom da på at jeg hadde ei elektrisk pumpe i bilen som går på 12 volts-anlegget på bilen. Jeg starta opp bilen, koblet pumpa til kontakten og begynte å pumpe. Det kom luft inn, men den siket ut fortløpende – da forsto jeg at bruken av hjulspaken hadde punktert den nyinnkjøpte sykkelslangen. Det var ikke annet å gjøre enn å avmontere hjulet igjen, bende opp dekket og ta ut slangen. Det var fort gjort å lokalisere hullet, for det var godt synlig med det blotte øye. Her måtte det lappes, men det viste seg at jeg dessverre ikke var i besittelse av lappesaker. Jeg fikk ho mor med på bytur for å gjøre diverse innkjøp og nødvendige ærender. Han Didriksen lettet litt på smilebåndet da jeg spurte om han hadde lappesaker, for han hadde jo solgt meg en splitter ny sykkelslange for bare et par timer siden. Jeg fortalte han om det som hadde skjedd, men han hadde ikke lappesaker i butikken, så jeg måtte vente til mandag, for da kom det nye varer. Jeg kunne selvsagt gått til konkurrenten for å kjøpe lappesaker, men av prinsipp er jeg trofast kunde og det endte med at jeg kjøpte ny slange i stedet. Det blir nok ikke mer sykkelmekking på pensjonisten med det første. Alle syklene er nå i brukbar stand, og jeg regner med at de forhåpentligvis vil være det en god stund fremover. Han Steffen har tatt sin sykkel i bruk, men jeg vet ikke om den fungerte tilfredsstillende. Jag har ikke snakket med han i dag. Da vi kom hjem etter byturen sto sykkelens parkert utenfor huset i Kvartsveien. Han og noen kollegaer hadde tatt seg en planlagt handelstur til Nuorgam. Han har enda ikke kommet hjem, derfor kan jeg ingenting om sykkelens berette.

Den hjelpsomme kjøpmannen

Kjøredoningen er klar til bruk

Sola har vært raus i dag, men vårherre har visst glemt å slå på varmen, for det er isende kaldt sjøl om den skinner fra skyfri himmel. I tillegg har det vært frost i natt så snøtinga er helt stoppet opp. Det melder bare kulde og snø for dagene framover, så våren er foreløpig satt på vent, men gatene er jo bare, og det er ikke dårlig bare det. Dog er det fare for at de igjen blir dekket av hvit snø, for det har meldt snøbyger på kysten. I middagstida fikk vi et lite skremmeskudd, for da snødde det lett mens sola skinte klart fra himmelen.

Vi hadde egentlig tenkt å kjøre til Skjånes i morgen, men de usikre værprognosene har fått oss til å revurdere planene. Skredfaren er enda stor, så det er nok lurt å vente enda ei uke før vi tar laus på ferden vestover. Da har ho mor en ekstra fridag, fordi de skal skole inn planleggingsdagen som var lagt til mandag den 30. april. Det kan komme godt med, hvis været atter en gang sørger for stengte og kollonnekjørte veier. En ting er i alle fall sikkert, og det er at vi må komme oss tilbake til den 2. mai, for da kommer ho Stine og «lilletøtta» på besøk til oss. Det skal bli trivelig å få dem hjem igjen, nå som prinsessa begynner å bli «stor» jente som kan kommunisere både med smil, fakter og geberder.

Pensjonisten har stort sett vært i vigør hele formiddagen. Etter å ha fulgt ho mor til skolen, bærende på ski og staver, og vandret på min faste morgenpromenade, ble det først husvask før jeg gikk i gang med å fullføre reparasjonen på Steffen sin sykkel. Den står nå utenfor huset i låst tilstand i sykkelstativet, og den er klar til prøvekjøring.

Ei stund så det ut for at det ikke lot seg gjøre å få skiftet gearkassetten på bakhjulet, for jeg hadde ikke kassett-avdrager, et spesialverktøy som må til for å løsne kassetten fra navet på hjulet. Jeg hadde heller ikke spesialverktøy for å skifte kjede, og vurderte derfor å levere sykkelen inn for å få den reparert på

sykkelverksted. Imidlertid har jeg en viss stolthet når det gjelder reparasjoner, så jeg ville gjøre et forsøk på å skaffe meg de spesialverktøyene som trengtes. Etter å ha tenkt meg om litt, heiv jeg meg i bilen og kjørte til han Didriksen på Varanger sportslager i håp om å få kjøpt manglende verktøy. Han solgte kjedekutter verktøy, men ikke kassett-avdrager. Selvfølgelig kunne han ha benyttet sjansen og tjent seg noen kroner på å reparere sykkelen på sykkelverkstedet i butikken, men han sa: «Ta det med ro, du kan få låne verktøyet du trenger av meg». Det kaller jeg service. Sjøl om sykkelen ikke var kjøpt på sportslageret, stilte han seg sporensstreks til tjeneste når jeg behøvde hjelp. Sånn er det når man er stamkunde og kjøper alt av sportsutstyr hos han Didriksen. Det blir jeg garantert å fortsette med etter dagens gest fra den hjelpsomme kjøpmannen.

Med spesialverktøyene i hende, var det en smal sak å få sykkelen i stand igjen. Jeg håper at Steffen får mye glede av den, og at han etter hvert får seg mange fine trimturer på stiene rundt Vadsø. Foreløpig er det ikke mulig å sykle i terrenget, for det er enda mye snø på bakken. Det går selvfølgelig an å sykle med terrengsykkel i bygatene, men det er kanskje ikke det riktige kjøretøyet å bruke for å bevege seg gatelangs. Den er beregnet til bruk i utmarka, og den blir nok brukt til nettopp det når føreforholdene tillater det.

Føler at jeg må fortelle om hvorfor jeg bar på ski og staver i morges. Årsaken var at Kvalifiseringsenheten skulle ha skidag i Fossen i dag. Ho mor bar sjøl på en ryggsekk med termos, niste, skisko og ekstra klær, så ho hadde antakelig den tyngste børen. Da ho kom hjem fra utflukten, kom ho til ei låst ytterdør. Ho spekulerte fælt på hvor jeg hadde gjort av meg, men etter å ha saumfart huset fant ho sykkelreparatør Olsen på sin plass i sykkelverkstedet i kjelleren. Sjøl om luktesansen min ikke er noe å skryte av, luktet jeg ho lenge før jeg så hennes blide åsyn. Ho hadde nok kost seg ved det varme og røykfylte bålet i felten, for sola varmet ikke akkurat opp luften i Vadsøbyen i dag. Det må vel nevnes at ho sjøl bar både ranselen, skiene og stavene på tilbaketuren, så ho er ikke umaksredd den tøvta.

Plutselig tilbake igjen etter å ha drukket ettermiddagskaffe. Ho mor serverte multebær med fløte til mannen sin, og det var både godt og styrkende for en gammel skrott. Sjøl spiste ho korn med yoghurt til, mens lillekar'n koste seg med cottage cheese. Sånn har vi det her i Kvartsveien. Mens de to som enda er i jobb prioriterer helsekost, gjør pensjonisten inntak av kulinariske godbiter uten å tenke hverken på helsen eller kalorier. Jeg spiser det som behager meg og lever etter mottoet: Det er bedre med liv til årene enn år til livet!!!

Sykkelreperasjoner

Fra Olsen sitt sykkelverksted

Takket være god brøyting i vinter, har alle gater og gang – og sykkelstier blitt snøfrie på rekordtid. Sjøl om det enda ligger anselige mengder snø på bakken, har gatene knapt vært så tidlig snøfrie som i år. Det beste av alt er at kommunen fortløpende sørger for å koste opp all strøsanda som har vært brukt på glatte veier i vinter. Det er en fryd å vandre på rein og tørr asfalt, og alt ligger til rette for både syklende og gående her i fylkeshovedstaden.

Pensjonisten har alltid vært en ivrig syklist, men i de senere årene har endetarmsproblemer gjort at jeg har valgt «apostlenes hester» til fordel for kjøredning med to hjul og hardt sykkelsete. Jeg skal til Tromsø den 24. i denne måneden for å opereres, dvs. de skal gjøre et kirurgisk inngrep for å få slakket den altfor stramme indre lukkemuskelen i analåpningen min. Dersom operasjonen blir vellykket, blir jeg antakelig å ta opp syklingen igjen.

Han Steffen derimot, anskaffet seg for noen år siden en fulldempet terrengsykkel. Han kjøpte den brukt, og det viser seg at alt av tannhjul og kjede har fått hard medfart av den tidligere eieren. Derfor har han kjøpt nye slidedeler som krank, girkassett og kjede. De gamle delene måtte demonteres og erstattes av nye, og det er sykkelreparatør Olsen som fikk oppdraget med å sette i stand sykkel.

Jeg har allerede skiftet kranken, noe som tok noen timer av min dyrebare pensjonist-tid på formiddagen i dag. Sjølve reparasjonen bød ikke på store tekniske utfordringer, men gjenstridige låsehylstre var ikke de letteste å få demontert. Jeg måtte spraye jengene med et preparat som heter GT 7. Det er en kontaktspray som er penetrerende, rustløsende, smørende og beskyttende. Etter gjentatt spraying og rå makt klarte jeg omsider å få løsnet trollskapen.

Monteringa av ny krank gikk som smurt, men nye prøvelser måtte til for å få løsnet pedalene fra de gamle festene. Samme metode ble brukt og ikke så rent

lite makt måtte brukes for å få dem skrudd laus. Også disse var enkle å få på plass i de nye festene.

Det gjenstår å skifte girkassetten, men det er ikke pensjonistens feil. Et solid hengelås i låst tilstand hindret alle forsøk på å få bakhjulet fjernet fra sitt feste. Eierne hadde nøkkelen på hanka, så det var bare å vente til han kom hjem for å få opp låsen. Nå ligger alt til rette for demontering og innsetting av de nye delene, men det blir nok ikke gjort i løpet av denne dagen.

Jeg har alltid vært en «pelementmaker», dvs. en som sjøl har stått for reparasjoner og det meste av praktisk arbeid. Disse kunnskapene har jeg antakelig arvet etter min far, som var kjent for å få til det meste som hadde med trearbeid og mekanikk å gjøre. Allerede som liten gutt fikk jeg prøve meg på små reparasjoner og skrujern, skiftenøkkel, hammer og kniv ble redskaper som jeg mestret allerede i førskolealder. De fleste småreparasjonene sto jeg sjøl for, og det jeg ikke fikk til, var det bare å gå til han pappa med.

I min barndom var det få som hadde gir på sykkel. De som hadde slike fine doninger, måtte greie seg med tre gir. Siden vi ikke hadde spesielt mye penger å rutte med, ble det til at pappa kjøpte gamle sykler for en billig penge, eller at han fikk utrangerte kjøredoninger fra dem som hadde midler til å kjøpe nye. Han hadde et lite lager av sykler og sykkeldele og på finurlig vis greide han å ordne sykkel til oss barna når vi trengte en. Det var bare det at det ikke fantes barnesykler, i hvert fall ikke på Langstrand. Det var ei skam for en gutt å sykle på en damesykkel, så det ble til at jeg lærte meg å sykle på en voksen herresykkel med kroppen på skeiva under stanga. Etter hvert ble vi «tørr bak ørene», og da fikk vi ansvar for egne sykler og måtte sjøl stå for både lapping av dekk, hjuloppretting og skifting av slidedeler. Det var å prøve og feile, men som oftest fikk vi sykkel i kjørbar stand etter mye strev, og det var som regel både titt og ofte at det trengtes reparasjon.

Jeg skal ikke påberope meg å være spesielt flink med nymoderne sykler, men som regel får jeg til å reparere det meste av feilene som oppstår. Det er bare i ett tilfelle jeg ikke hadde et spesialverktøy som trengtes, at jeg valgte å levere sykkel på sykkelverksted. Det har etter som jeg husker kun skjedd én gang, og det var noe feil med girene på mamma sin damesykkel. Sjøl etter å ha gjennomgått faglig riktig behandling, ble den ikke mer enn høvelig brukbar. Pensjonisten tør ikke ta store ord i sin munn, men jeg håper og tror at han Steffen om noen dager blir en fornøyd bruker av sin nypreparerte sykkel.

Vårslapphet

C- vitamintilskudd via nypresset appelsinjuice

Pensjonisten hadde egentlig bestemt seg for å ta en liten pause i skrivinga, men det kan være risikabelt å slutte brått. Hvis man faller utenfor et stup, er det ikke selve fallet som er farlig, det er den brå slutten når man treffer bakken, som kan være fatal. Slik er det med skrivinga også. En brå slutt fører ofte til at det blir vanskelig å ta opp geschieften igjen, og det kan føre til skrivetørke, som igjen har en tendens til å vare ved, i overskuelig framtid. Konfrontert med slike scenarier, er det kanskje tryggest å stå på og blogge, sjøl om det skrevne ord kan være en vanskelig kunst å mestre.

I gamle dager var det vanlig at folk plagdes med vårslapphet. Det var ikke så rart, da mangel på friske grønnsaker og vitaminer, samt lite sollys utarmet kroppen slik at man følte seg slapp og ille til mote når våren kom. Når det gjelder grønnsaker og vitaminer, har situasjonen endret seg. Det er bare å gå på butikken å kjøpe alskens frukt og grønt, og på apoteket får man tak i de vitaminene man trenger. Når det gjelder manglende sollys derimot, er det lite som kan gjøres for å kompensere. Det eneste er å gå i solarium, men det er ikke anbefalt av hudlegene på grunn av fare for å utvikle hudkreft. Spesielt her nord, hvor vi har gjennomlevd ei lang mørketid og baska med ei sol som ikke helt har vært på godsida når det gjelder å kaste livgivende stråler over oss som klorer oss fast her oppe, er faren for å få vårslapphet overhengende.

Pensjonisten har alle symptomene som følger med vårslappheta. Formen er skrøpelig og alt føles tungt og traurig. I tillegg føles det som om jeg ikke får nok søvn, sjøl om jeg strekker meg på sofaen flere ganger daglig. Jeg vet selvfølgelig at tretthet kan ha andre årsaker enn mangel på sollys. Det kan være blodmangel eller rett og slett kjedsomhet. Å ha det kjedelig er på mange måter sjølforskyldt. Det er noe man kan gjøre noe med. Nå har det seg jo slik at jeg ikke er spesielt sosial av meg, og jeg trives relativt godt i eget selskap. Det hender at jeg har

lange monologer med meg sjøl, spesielt når jeg tar mine daglige morgenturer, men som oftest kverner en melodi inne i mitt aldrende hode.

Tidligere i vinter fikk jeg via blodprøve konstatert D-vitaminmangel. De fleste av oss som bor nord for polarsirkelen mangler nok dette viktige vitaminet, som lages under huden når den eksponeres av sollyset. Sjøl om sola skinner på vinterstid, er det sikkert ikke mange vitaminer som produseres på den lille flaten av hud vi har i ansiktet. Resten av kroppen er godt tildekket, og ofte er det bare nesen som stikker fram fra et ansikt som tildekkes, for å unngå frostskader. Heldigvis kan man ta D-vitaminer i pilleform. Ho mor sørger for at vi får våres daglige dose av omega 3 og multivitaminer, men til tross for det - føler jeg meg slapp og sliten. I tillegg til nærende kost, tran og vitaminer lager vi nypresset appelsinjuice hver morgen. Det har vi gjort fra uka før påske da han Steinar sørget for C-vitamintilskuddet i kosten. Kanskje det rett og slett er slik at vi får for mye vitaminer, hvis det går an, noe som jeg ikke vet – jeg er jo ikke legekyndig. Uten å ha økt matinntaket har jeg merket en tendens til å legge på meg. Vet ikke om det er fruktsukkeret i appelsinjuicen som er skyld i det. To glass ferskpresset styrkedrikk hver morgen er kanskje i meste laget, men ho mor og jeg formoder at drikken har så stor helsemessig gevinst at vi neglisjerer de ekstra kiloene vi må bære på.

Har vært på nettet og søkt opp ordet vårslapphet. Her fant jeg et kjerringråd som visstnok skal hjelpe mot slappheta.

Den vårslappe skal plukke to teskjeer med knopper fra et bjørketre. Disse skal legges i en kopp og så skal det helles kokende vann over knappene. Det hele skal trekke i 5 – 10 minutter før det drikkes. Drikken skal ha en positiv virkning på den vårslappe og etter en stund skal slappheten slippe taket. Rosenrot, eller som vi sier her i Finnmark, kalvedans, skal visstnok også ha god virkning mot tretthet og vårslapphet. Rosenrot tror jeg er å få kjøpt i tablett-form på apoteket.

Pensjonisten har ikke prøvd noen av kjerringrådene, men kanskje det ikke hadde vært så dumt å teste ut bjørkeknoppnes legende virkning. Det er bare det, at hvis vi skal lage bjørkeknopp-te, må vi nok vente lenge. De knappene som finns på trærne i skrivende stund, er så små og inntørka at det ikke er mulig å trekke noe som helst ut av dem. Så det tryggeste er vel allikevel å tålmodig vente på at vårslappheta skal slippe taket, sånn plutselig helt av seg sjøl.

Krigens skrekk og gru

Høy himmel over vakre Varanger

Vet ikke om pensjonisten har blitt rammet av «skrivesperre». Det er steike umulig å komme på noe å skrive om. Jeg føler at vårens komme er et oppbrukt tema og at godværet som herjer med oss er skildret i tilstrekkelig grad. Det er ikke så veldig mye som skjer her i Kvartsveien, så jeg må nok grave dypt for å finne noe å skrive om. Alle vet jo hvordan dagene til pensjonisten forløper, så det er ikke mer å hente på det området heller. Ho mor og han Steffen jobber jevnt og trutt og pensjonisten har jo ikke innsyn i demmes daglige virke, så jobbrelaterte refleksjoner er ikke aktuelle. Likeså er vi meget tradisjonelle i matveien, og nye matretter serveres sjelden, i hvert fall så lenge pensjonisten er kokk. Bare for å ha noe å skrive om så skal vi ha saltfisk med baconfett og gulrøtter og poteter til. Lillekar'n skal ut og spise med jobben, så det blir bare ho mor og jeg til bords i dag.

Sammen med mange av våre landsmenn, særlig av den yngre garde, var vi på kino i går kveld. Der så vi dokumentarfilmen «Brennende minner» som pensjonisten trygt kan anbefale. Filmen passer til alle aldersgrupper i og med at flyktningbarn fra forskjellige nasjoner, spilte fortellernes roller som barn. Fem fortellere som alle hadde vært barn evakueringshøsten 1944, fortalte om sine opplevelser da tyskerne benyttet den brente jords taktikk og brant ned all bebyggelse fra Tana til Nord-Troms for å hindre den russiske frammarsjen i Finnmark.

Stort sett alle finnmarkinger ble tvangsevakuert, og de måtte reise som de var, uten mulighet til å få tatt eiendeler med seg på ferden. Alle bygninger ble brent og husdyrene brutalt slaktet ned og kjøttet destruert. Dette er ikke bare en fortelling om krigsherrenes rasering av Finnmark, men også en gripende fortelling om hva fortellerne og dagens flyktningbarn har erfart av krig og elendighet, erfaringer som aldri kan glemmes.

Regissøren, Ellen Lundby, har lyktes godt med å binde sammen evakueringshøstens grufulle hendelser med dagens virkelighet for flyktninger. Dette har ho på en genial måte fått til ved å la flyktningbarna i filmen bekle rollene til de fem fortellerne mens de var krigsbarn, samtidig som de også setter fokus på sin egen situasjon som barn på flukt fra krigens grufulle virkelighet. På femtitallet, da pensjonisten var barn, var det ingen kriseteam som tok seg av barn og voksne som slet med traumer fra krigens grufulle opplevelser. Mange plagdes med vonde tanker og søvnløse netter, men det fantes knapt terapeuter som kunne hjelpe. Dessuten var det en stilltiende forståelse av at man ikke skulle belemre andre med sine problemer. Derfor snakket man ikke om traumene sine, men lærte å bære dem i sitt indre, uten at de ble bearbeidet. Hvis psykologer fantes, var det ikke allmuen som kunne benytte seg av deres tjenester, nei de var nok forbeholdt de kondisjonerte og bemidlede delene av befolkningen. Jeg kan huske at mange «slet med nervene» som det ble sagt, men som barn tenkte jeg nok ikke over hvorfor de var nervesvake.

Det er viktig at traumatiserte, både barn og voksne, får bearbeide sine opplevelser. Spesielt er det viktig at barn fra krigsrammete områder får adekvat hjelp når de kommer til vårt rike land. Det skjærer meg i hjertet når enkelte politikere omtaler empati og økonomisk bistand til flyktninger som snillisme. Det er sjølsagt at våre nye landsmenn etter hvert skal bli bidragsyttere i det norske samfunnet, men først må de få mulighet til gjennom norskopplæring og arbeidstrening å mestre den norske hverdagen. Gjennom riktig integrering og toleranse for andres livssyn, kan vi som nasjon lykkes med å skape et godt samfunn, ikke bare for etniske nordmenn, men også for flyktninger som jo også etter hvert blir nordmenn.

Pensjonisten burde kanskje fortelle om egne opplevelser fra etterkrigstiden, men velger å vente med det. Min barndom har vært god, sjøl om den materielle standarden på ingen måte var overdådig, så vokste jeg opp i trygge rammer i et inkluderende samfunn. Vi følte oss verdifulle fra barnsben av. Det var bruk for oss, og alle måtte bidra med sitt for å få strevsomme dager til å bli gode for hele familien. Samhold, og det å føle at man var til nytte, kompenserte for alle duppeditter som barn av i dag synes å ikke greie seg uten. Vi hadde aldri kjedelige stunder sjøl om vi hverken hadde mobiltelefon, TV eller alskens datautstyr. Livsveien vår var ikke tilrettelagt. Det var gjennom prøving og feiling i lek og arbeid at vi lærte å bli ansvarsfulle bidragsyttere i samfunnet.

Vårlufta fremkaller nostalgiske minner

Vadsø havn i formiddag

Det er kanskje litt tidlig, men pensjonisten har allerede fått vårforannelmelser. Både gang og sykkelstier, og stort sett alle gater er snøfrie. Vi føler oss lette til beins når vi sprader med joggesko på beina rundt i Vadsøs gater, sjøl om bekledninga enda er vinterlig. Fint vårvær med nesten skyfri himmel og ei varmende vårsol lokket både lillekar'n, ho mor og pensjonisten ut på byvandring i formiddag. For meg og ho mor som begge er vokst opp i fjærsteinene brakte det nostalgiske følelser fram der vi vandret på den gamle dampskipskaia og kjente fjæraluktas pirrende dufter påvirke luktesansen. Tankene mine gikk da tilbake til min barndom på Langstrand.

På denne tiden om våren, begynte juksafisket for oss guttungene. Da var det om å gjøre å få satt ut toromsspissa og komme seg ut på fjorden og jukse loddetorsk som kom inn på beitevandring i fjordene. Sjøl om vi ikke var gamle karene hendte det at vi fikk godt med fisk, og denne måtte vi jo ta vare på når vi kom i støa ved Onkel-Ingvald-kaia. Tidlig lærte vi at fisken måtte bløggjes med en gang den kom over båtripa, slik at blodet ikke koagulerte i fiskekjøttet. Vi brukte ikke fiskekasser i spissa, så blodet som rant fra fisken endte til slutt under pliktene i båten. Etter at vi hadde sløyd fisken, som regel på ei bordfjøl nede i fjæra, var det et svare strev med å skylle og vaske båten med sjøvann. Dette måtte gjøres før blodet tørket i båten, ellers var det nesten umulig å få båten rein.

Vi var stort sett tre gutter som fisket på hver vår spissbåt. Det var en jevnaldrende venn og fetteren min som var to år eldre enn oss. Vi måtte som regel hjelpe hverandre med båtvasken, for det var ikke mulig å kvelle blodvannet av båten alene. Kniv hadde vi brukt fra vi var en neve stor, så vi ble fort kubelerte sløyere som ikke trengte voksenhjelp. Etter båtvasken var det å skylle fisken i sjøvann, før vi sperret den og hengte den til tørk.

De voksne hadde ordnet det slik at det var avsatt et rom på hesja til neste generasjons fiskere, som jo var oss. Dersom rommet ble fylt, var vi nødt til å finne andre løsninger for å få tørket fisken, så det hendte at vi laget oss egne løsninger med råved-stenger som vi festet på bjelkene under kaia. Så var det å trekke båtene opp over flomålet og belegge dem forsvarlig, i tilfelle uvær. Det aller siste vi gjorde var å kontrollere at årene lå rette veien i båten, det vil si med årebladene mot akterstevnen (ikke mot baugen). Hvis årene lå gal-veien, var det stor sannsynlighet for at «draugen» (havtrollet) kom i båten neste gang vi tok utror. Det var jamgodt med drukningsdøden.

Det er rart hvordan lukt kan trigge hjernen og framkalle gamle minner. Det er nok derfor at jeg trekkes mot fjæra og havet, når vårsola begynner å bråne snøen i bakkene og avbæra mark kommer til syne. Mens andre dras mot fjellet og har kjempefine opplevelser på sine vårlige skiturer, kan pensjonisten knapt tenke seg å gå på ski. Det er fjære og fjæralukta som er vår for meg, og jeg har alltid en hug i meg til å ligge ute på fjorden og dra opp blank og fin vårtorsk når sola skinner og det er havblikk.

I ettermiddag/kveld skal ho mor ta pensjonisten med seg på kino. Vi skal se «[Brennende minner](#)», som er en film som fokuserer på vanskelige og såre historier om det å være krigsbarn. Sentralt i filmen er tilbakeblikk av tidsvitner fra krigen i Nord-Troms og Finnmark, blant andre forfatteren Grete Haagenrud som er kjent for barnebøkene om Sofie og Kathrines opplevelser som krigsbarn i Vadsø. Samtidig får vi kjennskap til historiene til flere barn på flukt i vår tid, blant annet to flyktningjenter, Samah og Halima, som måtte flykte fra Libya i 2011. De bor her i Vadsø og foreldrene har vært / er elever ved Pedagogisk senter. Vi formoder at filmen vil gi et godt bilde når det gjelder den bagasjen krigsbarn har med seg gjennom livet, og at den forhåpentligvis vil appellere til folks emne til å vise empati for mennesker som har måttet flykte fra sine hjemland.

Lokale kjendiser

Nett-trollene

14. april og første [sommerdag](#) i dag. Dersom spådommen om at slik været er på sommerdagen, skal været i stor grad bli fram til Jonsok slår til, blir det en fin og varm vår her i Finnmark. Det kan nok bli en del frost om nettene, for temperaturen var dessverre rundt frysepunktet i løpet av natten. I verste fall, blir det 40 frostnetter før sommeren kommer, men snø eller regn blir det lite av, for det har vært delvis skyet oppholdsvær både i natt og hele dagen, så langt. Gebursdagsfeiringa hennes mor, ble kjempekoselig. I tillegg til de forventede gjestene kom plutselig han Jon Einar og ho Synnøve (som har sommerhus i Kobbvika), på besøk. Gjestene ble traktet etter alle kunstens regler og det ble både mimring med latter og skrål og mere alvorlige refleksjoner da temaet fylkessammenslåing og metoo-kampanjen ble brakt på bane. Det falt mange skarpsindige og noen muntre kommentarer, spesielt når eventyret i kornåkeren med ho Trine Skei Grande og den 17-årige gutten ble brakt på bane. Rikelige mengder av konjakk og vin ble konsumert, og det var ikke fritt for at noen av gjestene var litt ustø på beina da vi fulgte dem ut på trappa, for å se dem vel av gårde litt over halv tolv i går kveld. Ho Rosel var sjåfør, men det la ingen demper på stemningen at ho som vanlig holdt seg edru. Ho er ikke skåret for tungebannet den tøtta, og ho trenger aldeles ikke å ruse seg for å skape stemning og godt humør.

Før de forlot oss, ble Oddvar og jeg enige om prosjekt lutefisk. Litt senere på våren, når det ikke lenger er fare for frost, skal han og jeg flekke høvelig stor torsk som vi skal henge til tørk. Denne fisken, som er såkalt «gottfisk» er fisk som har kommet inn til kysten for å beite – altså ikke for å gyte. Den fiskes på juksa og bløgges umiddelbart, slik at den blir av prima kvalitet. Fisken skal helst skylles i sjøvann før den henges på hjellen til tørk. Det er viktig at fisken ikke kjenner frost, for da blir fibrene i kjøttet sprengt, slik at fisken ikke egner seg til lutefisk. I stedet for å få klassifiseringen «Italia», blir den da nedjustert til «Afrika». Tørrfisk som har kjent frost kalles vi finnmarkinger for «fosfisk». Fosfisken, som altså har sprengte kjøttfibre, egner seg aller best til å banke til gnagfisk, som jo er en delikatesse for kresne ganer. Dersom prosjektet lutefisk blir realisert, garanterer pensjonisten for at lutfisken blir av prima kvalitet som må spises med andakt. I går, skulle jeg et ærend på polet for å kjøpe vin og konjakk. Utenfor polet hadde SpareBank1 Nord Norge stand. De serverte kaffe og tvist og ansatte fra banken oppfordret folk til å skrive ønsker om lokale tiltak som var verdt å få tildelt midler fra det store overskuddet banken hadde hatt i 2017. Pensjonisten lot seg lett overtale, og noterte i protokollen at det burde bevilges penger til Vadsø skiklubb som er så flinke å kjøre opp og holde ved like skiløypene til allmenn benyttelse. Mens jeg sto der, ble jeg dratt til sides av en ung herremann med stort kamera på magen og mobiltelefon i handa. Han begynte å spørre meg ut om hva jeg syntes bankens overskudd skulle brukes til, om bolyst, om hva sammenslåing av fylkene Troms og Finnmark ville bety for Vadsø og til slutt om hva som ville skape vekst i byen. Jeg svarte så godt jeg kunne og la stor vekt på hva god helse betydde for et liv i velvære, og at Vadsøsamfunnet burde legge til rette for fysisk aktivitet og trivsel for sine beboere. På spørsmålet om fylkessammenslåing repliserte jeg at jeg syntes at prosessen hadde kommet skjært ut og at regionreformen var en sentraliserende reform, uten konkret innhold. Dessuten understrekte jeg at tre av fem Finnmarksrepresentanter hadde stemt nei da det famøse tvangssammenslåingsvedtaket ble gjort på stortinget og at Finnmark fylkesting hadde sagt nei til sammenslåing med Troms før stortingsvedtaket. Til slutt sa jeg at jobbgarantien til de fylkeskommunale tilsatte hadde en femårsgaranti og at

ingen visste hva som kom til å skje etter fem år. Om vekst og utvikling svarte jeg at flere arbeidsplasser måtte etableres, ikke bare offentlige og-flyktningearbeidsplasser, men også arbeidsplasser som tok hensyn til Vadsøs beliggenhet ved det fiskerike Barentshavet.

Da jeg var ferdig å svare spurte jeg om hvem han var, mannen som så ivrig noterte på sin mobiltelefon. Han svarte at han var journalist i nettavisa [iFinnmark](#). Så måtte jeg si navnet mitt og gjøre meg klar til fotografering. Da fikk jeg øye på Kirsti som kom gående mot meg. Journalisten spurte om vi kjente hverandre, noe jeg svarte bekreftende på og fortalte at ho var min svigersøster. Det endte med at han tok bilde av oss sammen, så nå er vi lagt ut på nett og er lokale kjendiser. «Lillekar'n» er bil-laos for tiden. I går fikk han solgt Caddy-en. Det var en mann fra Kirkenes som kjøpte den. For første gang har han greid å dekke lånet med salgssummen og han har visst et lite overskudd av salget. Det blir nok lettere for han å få finansiert ei eventuell leilighet når han ikke har billån, så det var et smart trekk å selge den. Så lenge han bor hjemme hos oss har han jo tilgang til bil, bortsett fra de gangene vi er på Skjånes.

HURRA for ho mor som har gebursdag

Mon tro hva ho tenker på

Pensjonisten har brutt en årelang tradisjon. Det har seg sånn at kaffe og kake skal serveres på senga tidlig på morgenen til gebursdagsbarnet, ikke midt på natta. Hvis jeg skulle ha overrasket ho mor med kaffe og kake på senga, måtte jeg ha stått opp klokka fem i morges for å få det til. Sjøl sto ho opp før kvart på seks for å brase frokost til arbeidsmannen i huset. Herlig lukt fra nykokt kaffe og omelett fylt med purreløk, paprika, mager salamipølse og ost nådde min følsomme nese i sekstiden, men da var det ingen vits å stå opp og kommandere ho i seng igjen for å holde tradisjonen med kaffe og kake ved like. Jeg valgte heller å lytte til lokalsendinga på DAB-radioen, mens jeg slumret til nyheter og musikk, til jeg sto opp i sjutiden etter at «lillekaren» hadde gått på jobb. På lokalsendinga fikk jeg høre at det hadde gått et større snøras på veistrekninga Hopseidet - Skjånes. Raset gikk i natt og det ble ikke opplyst hvilket sted som hadde blitt rammet. Sjekka på [iFinnmark](#) sine nettsider og fant ut at raset hadde

gått i Ivarsfjord. Det var så stort at området ble undersøkt av helikopter med visuelt kamera og folk fra brannvesnet som søkte i skredet med varmesøkende kamera. Heldigvis ble det konstatert at det ikke var fare for at trafikanter hadde blitt tatt av raset. Klokka ni i morges skulle det taes beslutning om veien skulle ryddes og åpnes for ferdsel igjen.

Ja, tenk at min kjære konemor har blitt ei godt voksen dame. Det er god kutyme å ikke røpe en dames alder, men ho i lag med meg begynner å dra på årene. For dem som er kjent med sjargongen, er det enda tre år til ho kan gjøre som ho vil. Ut fra det er det lett å finne ut hennes alder, sjøl om pensjonisten ikke har røpet tallet. I mer enn 46 av de årene ho har levd, har ho vært sammen med meg, og det er litt av en bragd. Jeg har vært særdeles heldig med livsledsager. Ikke bare er ho sprek, ung til sinns og har et flott utseende, men ho er i tillegg ei reflektert og meget intelligent dame. Ho viser i tillegg stor empati overfor alle mennesker, og ho evner alltid å se det positive i det som skjer.

Ho har vært og er hele familiens klippe i livet. Det er hos henne alle vi andre, også noen av svigerbarna, spør om råd når det er noe vi ikke mestrer helt på egen hand. Ho gir hjelp og støtte og alle hennes bidrag er av høy kvalitet. Ho stiller gjerne opp, sjøl om ho ofte må skyve egne behov i bakgrunnen. Ho er ei dame som man sier «er av hel ved» og ho setter alltid andre foran seg sjøl.

Det finnes ikke superlativer nok for å beskrive kona mi, så jeg nøyer meg med å konstatere at ho er det beste som har skjedd meg, og at jeg håper at vi kan få lov til å gå alderdommen i møte hand i hand. Da vi giftet oss for litt over 41 år siden, sa presten: «Bær hverandres byrder». I et langt samliv er det ikke til å unngå at det av og til blir uoverensstemmelser og at de kan være vanskelige å takle. Vi har også hatt våre i så måte, men vi har sammen ridd «stormene» av. Ho har nok vært den mest fornuftige av oss, men med kjærlig veiledning fra henne har jeg lært meg å ikke la egne krav og behov stå i veien for «det gode liv» sammen med ho som jeg er glad i. Jeg har vært så heldig at jeg er gift med den jenta som er, og alltid vil være - min kjæreste, det er nok den største lykke et menneske kan oppnå.

I ettermiddag skal vi feire dagen hennes mor. Bløtkaka er, på grunn av min trang til nattesøvn, både usprettet og delikat og sjokoladecake er under produksjon. Kalorifattig og uten karbohydrater står gelefromasjen til Steffen i kjøleskapet. Etter hvert blir det tid for påsmurte rundstykker med pålegg av diverse sorter. Tilberedinga står ho mor for, men pensjonisten antar at han får lov til å koke kaffe når den tid kommer, i tillegg til å være ryddegutt og ærendsgutt hvis det trengs. Gjestelista er den samme som den alltid har vært. Det blir ho Rosel og han Oddvar, ho Kirsti og han Tor Sverre, han Steffen og selvfølgelig ho mor og jeg. Ho Guri, har også gebursdag i dag. Ho fyller 70 år, men siden ho er på kontroll på sykehuset i Tromsø, blir det ingen feiring av dagen hennes, i hvert fall ikke i dag. Om det blir feiring seinere, vet jeg ikke, men ho må vel uansett få oppmerksomhet i form av en gave etter hvert. Det er alltid hyggelig å møtes, spesielt i gebursdager. Det prates og skøyes og den som føler for det, får gjerne servert konjakk eller rødvin. Det er en skikk som pensjonisten ofte har benyttet seg av.

Anjas gebursdag

Finnmarkspåske

Av en meget spesiell årsak, kommer jeg aldri til å glemme hvilken dag Anja har gebursdag, og det er ikke bare fordi den kommer dagen før bursdagen hennes mor. Det hadde seg slik at Anja og Steinar hadde kommet til Skjånes for å feire påske sammen med ho mor og meg. Historien som jeg skal prøve å memorere skjedde for omtrent ti år siden, og jeg tror nok at Anja kanskje også knytter hendelsen til første gang ho feira gebursdagen sin i Finnmark. Hennes dag ble forresten behørig feira, men starten på mor sin dag var ikke like god.

Tidlig på morgenen, sto jeg opp i den hensikt å gjøre det behagelig og varmt for jubilanten og påskestestene, på badet i kjelleren. På badet sto det en gammel badstuovn, som jeg ikke hadde fyrst opp i tidligere. Jeg la godt med ved i ovnen og tente opp. Det var god trekk i pipa og veden brant lystig. Jeg lukket ovnsdøra og gikk opp for å forberede kaffe og kake som jeg på tradisjonelt vis skulle servere på senga til jubilanten.

Da kaffen var kokt, fant jeg ut at jeg skulle gå ned i kjelleren for å sjekke om det hadde blitt varmt på badet. Med det samme jeg lukket opp kjellerdøra, ble jeg møtt av en grå vegg med røyk. Bange anelser flaug gjennom hodet. Hadde jeg startet en brann i kjelleren? Kanskje jeg hadde glemt å henge handdukene og plassere klær i tilstrekkelig avstand fra ovnen? Det var ingen tid å miste, jeg måtte bare kave meg gjennom røyken for å hindre katastrofe. Jeg så for meg at jeg måtte slukke brannen og heldigvis var det vann innlagt på badet, så det skulle vel la seg gjøre å få slukket den. Da jeg omsider kom meg inn til ovnen, var det ingen varmeluer å se, men det oste røyk fra overflaten på ovnen. Jeg var ikke sen om å få opp kjellerdøra og vinduene, slik at røyken kunne sive ut av kjellerrommene.

Det var varmt og godt på badet, så jeg hadde oppnådd hensikten med å gjøre det behagelig for jubilanten og turtelduene på loftet. Det var bare det at ingen av dem

var særlig lystne til å ta sitt morgenbad i røykfylte omgivelser. Da jeg hadde luftet vel og lenge, var ikke temperaturen behagelig varm lenger, nå var det isende kaldt i kjelleren igjen.

Etter ei stund kom ho mor ned i kjelleren for å se etter meg. Ho var blitt bange for mannen sin, og trodde det hadde tilstøtt meg noe, siden det tok så lang tid før jeg kom med kaffe og kake til henne. Det grøvste av røyken var allerede luftet ut da ho omsider fikk kontakt med meg. Det var ikke så mye velvilje å spore i ansiktet hennes da jeg omsider fikk forklart misæren for henne. Damene er litt mer kresne når det gjelder sine hygieniske behov enn oss menn, og ho ga uttrykk for at det var helsefarlig å anvende badet, og at jeg jo måtte forstå at det ikke gikk å fyre opp i den gamle ovnen. Ho skulle nok få flidd seg, men det var verre å tilby påskegjestene et bad med kraftig røyklukt og nedsotete vegger.

Jeg må innrømme at det var en slukøret mann som omsider kom opp fra kjelleren for å konfrontere kjæresteparet med det inntrufne. Jeg hadde jo gjort alt i beste mening og ville jo overraske, spesielt ho mor som hadde bursdag, med et godt og varmt baderom, der ho kunne nyte et karbad i varme omgivelser. Jeg kan ikke minnes hvordan det endte med vask og stell av kroppene til oss alle, men hvis jeg ikke husker helt feil, ble badet etter hvert erklært rent nok til at alle fikk flidd seg.

Det hører med til historien at jeg også dagen etter prøvde å fyre i ovnen, i håp om at den hadde brent vekk stoffet som fikk den til å ose. Denne gangen ventet jeg til alle hadde gjort sitt morgentoalett. Dessverre ble resultatet det samme. Jeg hadde kun litt ved i brennkammeret og kjellerdøra og vinduene åpne, så røykforurensingen ble minimal. Det var siste gang det ble fyrt i denne ovnen. Etter å ha stått utenfor huset i flere år, endte den sine dager på søppelfyllinga i Kjøllefjord i fjor sommer. Paradoksalt nok var Steinar med på å kjøre ovnen til sitt siste hvilested, før den ble gjort om til spiker.

Til slutt vil jeg gratulere Anja hjerteligst med dagen. Ho fikk forresten full oppdekning med gaver, kaffe og kake på senga på sin gebursdag. Jeg får bare håpe at ho, med et smil, ser tilbake på svigerfarens forsøk på å gjøre påskeoppholdet på Skjånes så bra som mulig. Jeg formoder at gemalen har bestrebet seg for å gjøre gebursdagen hennes så fin som mulig, og at han har holdt familietradisjonen ved like, og servert kaffe og kake på senga. Vedfyrt badstuovn har de ikke på Langhaugen, så et røykfullt baderom er det vel vrient å gjenskape.

Endelig mildvær

Det tiner og sildrer

Sjøl om det snør lett her i Vadsø i dag, er temperaturen på pluss-siden slik at de hvite fjonene som kommer ned fra himmelen tiner i det de når bakken. Det er fint å se at snøen ikke blir liggende på bakken, for snø har vi mer enn nok av. Jeg vet ikke om det er for tidlig å glede seg over at våren kanskje er i anmarsj, men noen gleder må man ha, så pensjonisten gleder seg i dag. Det er såpass varmt at vannet drypper fra nedløpet fra takrenna, så tininga har begynt her hos oss. Det er bare det at det er store mengder av snø som etter hvert skal forsvinne, før vi får anledning til å se avbæra bakke. Værprognosene for de nærmeste dagene er positive. Et høytrykk vil etter hvert dekke det meste av Norge, og varm luft fra sør vil trenge inn over hele landet. De kalde vindene fra nord vil avta, og temperaturene vil dermed ligge over frysepunktet.

Det har vært mye klaging og syting over været i det siste, men nå tror jeg at fokuset må være på de lyspunktene som tross alt skjer her i nord. April er en omskiftelig måned, der været kan veksle fra frost og snø den ene dagen til solskinn og varme den neste. Pensjonisten er forberedt på at vi kan få tilbakeslag og at den begynnende snøtiningen kan bli kortvarig. Om tre dager er det første sommerdag, ifølge den gamle Primstaven. Da må vi følge godt med på været. Hvis det blir et frostfritt døgn, betyr det at det blir varme dager og netter fram til Jonsok, og da blir det tidlig vår. I motsatt fall vil frost føre til en lang og kald pinvår her oppe i nord. Det sies nemlig at dersom det er frost natt til 14. april vil det komme 40 frostnetter før vi endelig får sommer. De gamle værtegnene skal man ikke kimse av, de har vist seg å være vel så gode værprognoser som moderne meteorologi.

Hvis det blir brå-tining, må jeg nok belage meg på å komme meg til Skjånes så fort som mulig. Med de snømengdene som antakelig er på platten og på sidene av huset, er faren for vanninntrenging i kjelleren overhengende. Det er om å

gjøre å få snøen bort fra veggene, og det kan jo ikke skje hvis jeg ikke fysisk er til stede. Jeg regner med at vi kjører til Skjånes neste helg, da er sjansen for åpne veier og trygge kjøreforhold forhåpentlig gode. Også i dag har det vært meldinger om kolonnekjørte – og stengte veier på kysten, sjøl om været har blitt mildere. Fremdeles blåser det kuling fra vest med sludd og snøbyger på ytre strøk, men værmeldinga melder økende temperaturer, så det er «håp i hengende snøre». Jeg vet ikke om mine lesere har fått det med seg, men det er blitt tatt en torsk på 55,5 kg. på jukse utenfor Kjøllefjord. Det er den største torsken som noensinne er tatt på et snøre-redskap. Det er verdensrekord når det gjelder antall kilo. Fiskeren som fikk den var en tilflyttet søring, og det var nesten som utgjort. Han hadde et svare strev med å få torsken om bord i sjarken. Den var så hard i skallen at kleppen gikk sund da han skulle kleppe den. Heldigvis hadde han en reserveklepp slik at han fikk fast fisk. Han måtte sette seg på skrevs over rekka for å få dratt opp fisken, og etter eget utsagn gikk det hardt utover understellet. Ja så hardt gikk det for seg, at hans edlere deler ble såpass skamferte, at han ikke anså seg for å være noen fare for det svake kjønn i overskuelig fremtid. Pensjonisten har fått mange tilbakemeldinger i det siste og det setter jeg stor pris på. Jeg har ikke noen planer om å skrive bok, og slettes ikke om å bli politiker. Jeg velger å tolke disse anmodningene som morsomheter, da jeg hverken er i besittelse av god fantasi eller har politisk kløkt. Det er mye enklere å være sofademokrat enn å ta aktivt del i politisk virksomhet. En annen ting er selvfølgelig at eldre folk som meg, burde engasjere seg i samfunnsdebatten. De av oss som lar være å engasjere oss, er jo med på å sementere politiske vedtak som får konsekvenser. Mitt engasjement begrenses til denne bloggen, og jeg oppfordrer dokker som leser den om å ta del i samfunnsdebatten. Det er dokker som nå bør være med på å skape et bærekraftig samfunn med velferdsordninger som gagnar generasjonene etter oss. Det dokker sår i dag, skal en gang høstes av våre etterkommere. Sjøl håper jeg at vi har gitt barna våres en oppvekst og et perspektiv på livet som er holdbart.

Politikk & moral

Hva skal jeg blogge om i dag?

Pensjonisten prøver så godt han kan å finne på noe å skrive om, men det er ikke lett. Jeg har ikke opplevd noen verdens ting i dag, så det er ikke noe å skrive om. Hadde det ikke vært for at jeg ved å la være å skrive, hadde brutt ei kontinuerlig rekke med daglig blogging, hadde det ikke blitt noen skriblerier. De første hundre bloggene har kanskje sugd både energi og skaperkraft ut av pensjonistens nedre del av pannelappen i venstre hjernehalvdel. Det er kanskje nytteløst å fabulere over noe som ikke er der, men forhåpentligvis dukker det opp et tema som jeg kan bearbeide ortografisk mens jeg skriver. Det hadde kanskje vært lettere å skrive en roman. Da hadde i hvert fall eldstesønnen blitt tilfredsstilt. En annen sak er om romanen hadde blitt publisert.

Vi har nettopp drukket ettermiddagskaffe og en times ettermiddagshvil er unnagjort. Mens jeg lå der i kjent positur slo tanken meg at det er forskjell på samfunnets dømmekraft når det gjelder menn og kvinner. Med me too-kampanjen friskt i minne, er Trine Skei Grandes affære med en 17 års gammel gutt i bryllupet til Ola Borthen Moe kommet opp igjen. Kilder skal ha det til at dama viste en meget utilbørlig oppførsel i bryllupet. Det hevdes at ho prøvde seg på flere menn som avviste hennes kurtise, før ho omsider greide å lokke en 17 åring med seg ut i åkeren. Der fikk ho utløp for sine lyster og ho har i ettertid påberopt seg at alt skjedde frivillig fra begge parter.

Det er lett å være moraliserende og etterpåklok, men dersom det hadde vært en mannlig topp-politiker som hadde vært i samme situasjon som Skei Grande, tror jeg at situasjonen hadde vært en annen. Jeg ser en del paralleller mellom denne saken og Terje Søviknes-saken som jeg vil kommentere. I begge sakene påberoper politikerne seg at det var frivillighet fra begge partene. Jenta i Søviknes-saken var 16 år og han 31, mens gutten i Skei Grande saken nettopp var fylt 17 og ho var 38 år. Søviknes var ordfører i Os kommune, mens Skei

Grande var 1. nestleder i venstre og stortingsrepresentant da hendelsene fant sted. I begge tilfellene var det alkohol med i bildet. Allerede her burde de to voksne ansvarlige samfunnstoppene hørt bjeller ringe, noe de ikke gjorde. Det vitner om dårlig dømmekraft for en voksen ansvarlig person å få tilfredsstilt sine lyster ved å involvere alkoholpåvirkede ungdommer som begge i forhold til norsk lov ikke hadde lov til å nyte alkoholholdige drikker.

Sjøl om begge ungdommene var over kriminell lavalder og det inntrufne således ikke var dømmende rent strafferettslig, synes jeg at det moralske aspektet skulle tilsi kraftige reaksjoner. Søviknes som var en fremadstormende politiker med ambisjoner om å delta i rikspolitikken, ble vurdert til å ikke være skikket til det på grunn av episoden med jenta. Sjøl i dag er det enkelte røster som hevder at en slik mann ikke er statsrådsposten verdig. Når det gjelder Skei Grande har den store moder, Erna Solberg gitt henne en trøstende skulder da Skei Grande bekjente sine synder på tomannshand med statsministeren. Belønningen for hennes bekjennelser var Statsrådsplass og plass ved det kongelige bord i regjering.

Det sies at konteksten for de to hendelsene ikke kan sammenlignes. Søviks overtramp skjedde i en politisk sammenheng, mens Skei Grande bare koste seg litt i et bryllup. Pensjonisten tenker her på AP-kronprinsen Trond Giske. Hans påståtte krenkelser overfor damer har i vesentlig grad skjedd i sosiale sammenhenger, og det har aldri vært snakk om at han har vært en overgriper. Han ble fratatt sine verv og vingeklippet som politiker på grunn av sine moralsk forkastelige handlinger. Jeg mener at Skei Grandes maktposisjon som politiker, burde tilsi at ho ikke kunne innlede et forhold til en beruset 17-årig gutt, sjøl om det skjedde i et bryllup. Det vitner om slett dømmekraft, og slike personer bør etter min mening ikke være med på å utøve makt i regjering. Det blir spennende å følge med i hvordan Skei Grande saken ender. Ola Borthen Moe er ikke lett å bryne seg på. Skei Grande påberoper seg retten til ikke å uttale seg i saken, noe som hun sier skyldes et løfte ho har gitt. Hva «konfliktskye» Erna gjør, gjenstår å se.

Blogg nummer 100

Sånn går no dagen

Jeg kunne selvfølgelig ha blogget om hvite vidder og en strålende skitur, men pensjonisten er stort sett en ærlig kar som holder seg til sannheten. Det ble ikke tur til Skihytta som planlagt i går, men en kaffekopp på verandaen i soldis fra en tilsløret himmel bevilget jeg meg. Jeg satt der og filosoferte i vel en halv time før jeg pusket meg inn i varmen igjen. Mine tanker fikk fritt utfolde seg og noen av dem angikk mulighetene for å komme oss til Skjånes i overskuelig framtid. Også i dag har kuling og snø ført til stengte veier på kysten. Riksvei 888 har vært stengt på grunn av kjøretøyhavari. Det foregår bilberging og det vil bli åpnet for kolonnekjøring når veibanen igjen er farbar. På Nordkyn er det innført kolonnekjøring på alle veistrekningene, også på strekningen Hopseidet Skjånes. Prognosene for langtidsværet melder om mildvær fra onsdag, men det gjør ikke situasjonen særlig bedre. Store snømengder i fjellene har en tendens til å ta snarveien nedover bratte fjellsider når det blir væromslag med overgang fra frost til varme. Dersom ikke veivesenet har sprengt ned fonner og store snømasser, er det overhengende fare for snøras med fare for liv og blokkering av veibanen. Slike dystre ting tenkte pensjonisten på der han satt med kaffekoppen, og konklusjonen ble at det kanskje er best å vente til siste helga i april før vi setter kursen vestover. Dersom vi ikke kommer oss av gårde da, blir ikke residensen åpnet før tidligst i siste uka av mai måned. Når mai måned kommer, skal vi først kose oss sammen med Julie og Stine før vi reiser til Bergen og feirer Idas konfirmasjon. Ho mor tar ut si ekstra ferieuke, og vi bevilger oss ei ukes ekstra ferie før vi endelig setter kursen hjemover. Dermed blir både 17.mai og pinsa tilbrakt i Bergen i år. Det blir ekstra stas å få være i lag med barnebarna. Etter dette må det vel være trygt å ferdes på veiene i Finnmark. Denne bloggen er ikke på noen måte banebrytende, men den er allikevel spesiell. Du leser nå blogg nummer ett hundre. Jeg begynte å blogge på nyttårsaften i

2017 og har blogget hver dag i 2018, altså nittini dager i dette herrens år. Strengt tatt mangler jeg tre blogger for å oppnå oppgitt antall, for Stine og Steinar har jo vært gjestebloggere. Stine har to blogger bak seg, mens «Høvdingen» har én. Hvis helsa holder og skolten ikke tørkes inn i løpet av de nærmeste dagene, går jeg ut fra at jeg egenhendig oppnår å ha skrevet godt over hundre sider om smått og stort ved hjelp av mine pekefingre. Jeg er altfor gammel til å lære meg touch-metoden, så to-fingermetoden får duge, det er verre med den åndelige kapasiteten – den kan jeg ikke kaverer for.

Steffen fikk dessverre ikke tilslag på leiligheta han bydde på. Det kom inn et bud han ikke greide å matche, så det ble ikke leilighet på han i denne omgang. Så dessverre blir det ikke anledning for Stine å ta boblebad hos lillebroren, i hvert fall ikke foreløpig. I samråd med oss, har vi blitt enige om at han skal slå seg til ro med tingenes tilstand. Han har ingen udager hos ho mor og han far, men det beste er jo allikevel å få seg sitt eget krypinn. Månedene som vi har framfor oss, er tradisjonelt fylt med mye reising, og i år er mai måned spesiell i så måte. Vi regner med at Steffen får anledning til å husere uten ho mor og han far til stede i de fleste helgene både i mai og juni. Dessuten vil vi jo være på Skjånes mesteparten av sommeren. Da har han huset her til sin disposisjon mens han må gå på jobb. Etter planen skal han ha kun ei ukes ferie til sommeren, og da er det kjempefint hvis han kan bo hjemme og ta vare på hus og eiendom mens vi ferierer. Dersom ikke et høvelig kjøpsobjekt dukker opp i løpet av de neste månedene, vurderer han å benytte seg av leiemarkedet etter sommerferien. Snart er det ettermiddagskaffe med litt søtt å knaske på. Det er trivelig for oss tre'an å sitte i sofaen og skravle om løst og fast, mens vi nyter en god og varm kopp traktekaffe. Ho mor er som regel godtersugen, men ho har vært flink og redusert inntaket betraktelig. Det hender at ho sprekker og tar seg en sjokoladebit, men det synes jeg ærlig talt at ho fortjener etter lange og krevende jobbdager. Pensjonisten derimot, spiser det han har lyst på uten å tenke på konsekvensene. Vekta viser at kiloene er på vei oppover. Heldigvis er jeg mann og da skal man jo ha pondus.

Nå skinner sola ...

Kvikklunsj er et must, også etter skituren

Vinteren i nord kan være vakker når sola skinner fra en skyfri himmel. Det ser ut for at påska kom litt for tidlig i år. Solhungrige nordboere ble plaget med uvær og snøkaos, men fra i dag av og så langt værprognosene kan forutsi, ser det ut for at vi får max-vær her oppe i nord. Dagstemperaturene vil holde seg på minussiden, men sola står såpass høyt på himmelen at den varmer opp lufta midt på dagen. Pensjonisten har bestemt seg for å nyte det forventede godværet, og i morgen regner jeg med at bilde av skihytta vil pryde et eventuelt blogginnlegg. Ho mor og jeg anså mulighetene for å få oss en flott skitur da vi la av gårde fra Kwartsveien presis klokka tolv i formiddag. Med ransel på ryggen, inneholdende kvikklunsj, appelsin og en skvett solo, la vi trøstig i vei på runden om Silstadhaugen. I god driv forserte vi bakkene og på slettene utnyttet vi vår eminente klassisk-teknikk og skled i et, for oss, akseptabelt tempo innover fjellet. Pausen vi tok ved Silstadhaugens fot, brukte vi til å leske oss med litt Solo og ei halv plate kvikklunsj. Ho mor er forresten svært kritisk til sukkerholdig brus, så det ble ikke mer enn en munnfull væske på henne. Gamlingen sjøl er av den formening at sukker er både energigivende og virker som balsam for hjernen, så han forsynte seg godt av den gylne drikken. Det var nærmest en religiøs opplevelse å krysse fjellvidda mellom Silstadhaugen og Fossen. Fra en skyfri himmel sløste sola med sine lyse og varme stråler, i en grad man ikke kunne forvente på et åpent fjell-landskap. Det ble etter hvert såpass varmt at ho mor begynte å svette på hendene. Skihanskene fikk hvile i ranselen i godt over en times tid, mens ho nøt turen i godværet i «bar-nævan». Nå skjønner pensjonisten at det er bestemora ho Ingrid har det i fra, når ho hiver vottene av seg og leker barfingret i snøen, sjøl om det er flerfoldige kuldegrader. Det er i hvert fall ikke han bestefar ho slektes på, for han beholder hanskene på, også når sola steiker og det er varmt i lufta.

Nedkjøringa til Fossen ble litt utfordrende for ho mor. Det var ikke kjørt opp løype over Silstadhaugen og vi måtte følge et litt slingrende skispor på ferden over fjellet. For ho mor som har litt problemer med balansen, ble det litt utfordrende å følge sporet, men ho baska bare bra, helt til vi kom til bakkene nedover mot Fossen. Her hadde skiløpere før oss valgt å sette rett utfor og ikke følge løypetraseen som buer seg nedover fjellsiden. Pensjonisten skrenset seg nedover bakkene og syntes at bakkene var såpass slake at det ikke var spesielt utfordrende og forsere dem. Det gikk radig nedover med meg, men det så ut for at ho mor ikke delte min hengivenhet for god fart i nedoverbakkene. Jeg måtte vente en stund på henne da jeg var kommet ned på flatmarka. Hvordan ho forserte bakkene, vet jeg ikke, men fort gikk det ikke.

På vei hjem møtte vi han Steffen i skiløypa. Han hadde skøytet til Skihytta og var på vei tilbake til bilen som han hadde parkert ved skistadion. Det ble bare en kort tur på han i dag, for han følte seg ikke i superform, og da er kanskje ikke skøyting den letteste teknikken og beherske. Vi ble enige om å møtes på platten hjemme. Der naut vi sola, han med en sigar til kaffen og fromasjen, mens ho mor og jeg sløyfet sigaren.

Pensjonisten har forresten hatt et svare strev med å holde verandaen og platten snøfrie. Også i morges tok jeg en tørn med å fjerne nattens snølag fra både oppkjørsel, veranda og platt. Det tok meg vel en halv time å få fjernet nysnøen, men det var verdt anstrengelsene, for platten lå der snøfri og inntagende da vi kom tilbake fra skituren. Nå håper vi her i Kvartsveien at vi får nyte mange fine stunder ute, men det blir vel ikke varmt nok for de yrkesaktive som kun kan benytte seg at fasilitetene på ettermiddagstid, etter lange og krevende arbeidsdager. Pensjonisten derimot som nyter sitt otium, han kan gjøre som han sjøl måtte ønske. Hittil har mye kvalitetstid blitt brukt til å få unna den hersens snøen, men jeg håper på bedre tider med mye sol og godt skiføre utover våren, slik at jeg kan få anledning til å bygge muskler på annen måte enn gjennom å måke snø.

Tanker på en lørdagskveld

Hvis skaren bærer til St. Hans, blir det tidlig vår

Pensjonisten vil informere sine lesere om at det egentlig ikke er noe å skrive om i dag. Bortsett fra en snartur til byen og handling på Rema, har skribenten stort sett bare beveget seg mellom sofaen og kjøkkenbenken. Det har blitt ei lang sportshelg med både 30 km. for damer og 50 km. for herrer. Det var jo siste gang vi så NM- dronninga ho Marit Bjørgen i aksjon, så således var løpet av historisk interesse. Det var spesielt morsomt at ho valgte å avslutte sin strålende skikarriere i Alta. Vi finnmarkinger er ikke bortskjemte med å være i fokus, hverken når det gjelder idrett eller andre begivenheter. Derfor er det en tilfredsstillelse for oss patriotene at verdens beste skiløper har skrevet skihistorie i Alta.

For å ha noe å skrive om, kan jeg kommentere litt fra norsk politikk og eventuelle konsekvenser av vedtak/ uttalelser. Partiet Høyre som har sitt årsmøte på Thon Hotel Gardermoen denne helga, har gjort ett vedtak som skaper politisk strid. Mot både statsminister Erna Solbergs – og helseminister Bent Høyes vilje, ble det vedtatt at staten skal tilby eggdonasjon. Dette vedtaket er støttepartiet KRF sterkt kritisk til. «KRF frykter at åpning for eggdonasjon kan føre til at vi endrer syn på barnet, at vi sorterer mer og at en viktig skranke mot surrogati blir fjernet», sier KRF's nestleder Olaug Bollestad til NTB. Pensjonisten tror at dette vedtaket kan gjøre det vanskelig for statsminister og Høyre-leder Erna Solberg å få oppfylt sin drøm om full borgerlig samling, hvor også KRF er med i regjering.

Pensjonisten synes at vedtaket er til å leve med. Det er mange som ikke kan få barn på naturlig måte, og dette gir dem ei mulighet til å få barn, selv om barna kanskje ikke genetisk er i slekt med begge foreldrene. Jeg tror ikke at dette vedtaket endrer på respekten for livet og at det fører til et utvelgelse-samfunn. Det som er vesentlig for pensjonisten er at alle barn får en trygg og kjærlighetsfull oppvekst. Da spiller kanskje ikke genene den aller største rollen.

Fylkestinget vedtok som kjent at det skulle holdes folkeavstemning om tvangssammenslåingsvedtaket i perioden 7. – 12. mai. Resultatet av folkeavstemminga

skal etter fylkestingets intensjoner danne grunnlaget for eventuelle videre drøftinger om sammenslåing mellom fylkeskommunene i Troms og Finnmark, eventuelt føre til at stortingsvedtaket taes opp til ny behandling. Statsministeren har uttalt seg om denne folkeavstemningen til iTromsø. Der sier hun: «Folkeavstemningen vil faktisk ikke ha noen reell effekt. Hva kommunene eller fylkeskommunene måtte bruke av penger, det får de holde på med selv. Men utfordringen er at det er tre millioner de heller kunne bruke på lærere for å få bedre lærere i fylket».

Hennes uttalelse har falt i meget dårlig smak hos motstanderne av tvangssammenslåingsvedtaket. På Facebook kan man lese krasse innlegg om regjeringas pengebruk angående Stortingsgarasjen, som jo hadde en budsjettsprekk på godt over en milliard kroner. Her var den ansvarlige, Høyres stortingsrepresentant Olemic Thommesen, som nøt stor tillit hos nettopp Statsminister Erna Solberg. I tillegg er det slik at selve sammenslåingsprosessen av fylkene koster minst ti ganger det beløpet ho raljerer over at Finnmark Fylke bruker til ingen nytte.

Det er til å skjennes over at både statsministeren og kommunalminister Monica Meland hever seg over både folkemening og demokratiske prosesser ved å ikke ta i betraktning den store folkelige motstanden mot stortingets famøse tvangsvedtak. De vet så mye bedre enn folket her oppe i «Gokk» hva som er det beste for vårt fylke. At vi finnmarkinger blir fratatt innflytelse over egne områder ved at maktarrogante politikere i Tromsø bruker kjøttvekta for å få både politisk og administrativ styring i storfylket, synes de er bare til pass til oss som ikke forstår vårt eget beste.

Avslutningsvis kan jeg fortelle at vi akkurat har vært på trørtur til Rema. Der kjøpte vi helge-dagbladet og ost til Pizza og til pålegg. Nå skal ho mor og jeg mekke pizza, og etterpå skal vi kose oss med lørdagspizza og noe godt i glasset. Hvis det blir Lotto-gevinst, er det mulig at det blir nevnt i morgendagens blogg.

I dag er det feiring

Syng det én gang til, mamma

Det sner og sner du, ja mer og mer du – det er ikke morsomt huff-da! En lett omskriving av en av Margrethe Munthes kjente barnesang beskriver sinnsstemningen til pensjonisten her han sitter og ser ut av vinduet og blogger. Uten opphold har snøen lavet ned i timesvis. Det er bare å ta det med godt humør og belage seg på litt trim etter hvert.

Snart skal ho mor og jeg kjøre til Vestre Jakobselv for å feire gebursdag. Han Tor Sverre fyller 71 år i dag, og vi er buden til kaffe og bløtkake. Vi har, som tidligere år, ikke vært særlig kreative angående gavekjøp. Det ble ei flaske vin av godt merke. I likhet med pensjonister flest, liker også jubilanten å ta seg et glass eller to på kveldstid, så gaven faller nok i smak.

Vi har jo en annen jublant på denne dag. Ho lille Julie er et halvt år i dag, og det er stor stas i Svaneviksveien i Bergen. Pensjonisten har snappet opp at det skulle markeres, men hvordan vet jeg ikke. Tidligere i dag fikk vi bilde av ei smørblid jente som var med mora på «babysang». Det hadde vært interessant å høre dem synge, men vi bor så langt unna at det ikke er mulig. Kanskje ho har lært en sang eller to når ho og mammaen kommer på besøk til oss i begynnelsen av mai. Tidligere i uka var det babysvømming, og det hadde vært stor suksess. Her hadde ho plasket og frydet seg slik at ho kanskje skremte bort andre babyer med å skvette vann på dem. Ho bestemor og han bestefar ser ikke bort fra at ho blir den neste svømmestjerna i familien, men vi blir heller ikke skuffet om ho velger seg en sangkarriere.

Så ble det endelig bekreftet at Marit Bjørgen legger opp etter en strålende skikarriere. Ho er den idrettsutøveren som er mestvinnende i verden, når det gjelder VM – og OL medaljer. Dessuten er ho, etter pensjonistens mening, den mest jordnære og fornuftige atleten som Norge noen gang har fostret. Ho etterlater seg nok et stort tomrom, og det blir vanskelig for noen å fylle hennes sko. Den som kan klare det er Therese Johaug, hvis ho fremdeles har den gutsen og motivasjonen som trengs til å bli vår nye skidronning. Gledelig er det også at Northugen har begynt å vise muskler igjen. Det lover godt for neste sesong med blant annet VM i Seefeld i Østerrike.

Vi har allerede gjort unna fredagstacoen, så det blir ingen kos til kvelden. Vi regner med at vi blir traktert såpass i gebursdagen at vi ikke har behov for ytterligere inntak når vi kommer hjem igjen. Rent helsemessig er det heller ikke lurt å arbeide på full mage, så det blir nok ingen snørydding i kveld. Denne gleden utsettes til i morgen formiddag. Da er pensjonisten igjen «fit for fight», og han ser fram til å bygge opp kroppen til vi skal ta sol – og sjøbad på Costa del Lyngsletta til sommeren.

Det hadde vært naturlig å avslutte dagens blogg nå, men målet om å skrive minst en A4 side, er ennå ikke oppnådd. Derfor må jeg bare fortsette å skrive, selv om innholdet i denne sekvensen, rent litterært, ikke vil holde mål. Ikke er jeg særlig flink å leke meg med ord, og jeg er redd for at dette blir litt for kleint for deg. Det er bare å la være å pine deg gjennom mitt forsøk på å nå mitt kvantitative mål. Du er kanskje av den typen som ikke kan la være å finne ut hvordan det ender til slutt, men jeg skal love at du ikke går glipp av noe vesentlig. Det er bare å ignorere resten av teksten, for den har kun ett mål og det er å fylle siden. Hadde jeg visst at det skulle så mange ord til for å nå målet, tror jeg ikke at jeg hadde giddet å skrive denne tåpelige avslutningen. Jeg ser at jeg nærmer meg sideslutt, og jeg håper at ny side snart vil dukke opp. HURRA! Der greide jeg det!

Hvor blir det av våren?

Fra en litt snøfattig vinter

Hvis det hadde vært en normal vår, hadde ho mor og jeg kjørt til Skjånes i helga for å åpne residensen for en ny sesongs bruk. Jeg hørte veimeldingene på DAB-radioen, og der opplyste de at det var innført kolonnekjøring på strekningen Hopseidet – Skjånes, etter at veien hadde vært stengt i flere dager på grunn av skredfare og uvær. Kolonnekjøringa var iverksatt fordi vegvesenet måtte rydde veien for store snømengder før den blir åpnet for fri ferdsel. Slik situasjonen er både på Ifjordfjellet og fjellovergangen fra Bekkarfjord til Hopseidet, også kjent som riksvei 888, er det forbundet med stor risiko å ta laus på ferden til vårt ferieparadis. Ett er det å komme seg dit, men det er kanskje vel så vanskelig å komme seg tilbake igjen. I løpet av de siste ukene har veiene vært mer stengt enn åpne, så det er nok tryggest å vente på bedre tider før vi tar laus og reiser av gårde.

Pensjonisten regner med at vi vil møte på store snømengder både rundt huset og på eiendommen når vi en gang drister oss til å kjøre til Kjosbakken. Det er kanskje for mye å håpe på, men vi ønsker inderlig at snøsmeltinga må sette i gang umiddelbart. Ikke det at jeg tror at mildvær og regn vil redusere snøskavlene rundt huset i betydelig grad. Det må nok ryddes store mengder snø, for i det hele tatt å komme seg innomhus. Som tidligere år må vi belage oss på å få brøytet vei gjennom brøytekanten, som vanligvis er på vel to meters høyde, opp til huset. Til det trengs det traktor med fres, som heldigvis finnes på Skjånes. Erfaringsmessig vet vi at det ligger store snømengder og venter på oss på oversida av huset, og utenfor ytterdøra. Disse mengdene må transporteres bort for å slippe å grynne til ræva gjennom dype snøfonner for å komme inn og ut av huset, og for å hindre at smeltevann trenger inn i kjelleren. Det er litt av en jobb som venter på oss, og det er ikke fritt for at pensjonisten gruer seg litt til tunge tak med å fjerne snøen.

Sjøl om det er en hel varmegrad i dag, monner det lite på de enorme snømengdene vi har fått fra oven. Det er kun på biler med mørk overflate at man

kan se at snøen tiner og blir borte. Det verste er at det snør lett, sjøl om det er mildvær. Heldigvis legger ikke snøen seg, den tiner etter hvert som den daler ned, så det er jo bra. Fra barnsben har vi lært at vårsnøen tærer på den gamle snøen slik at den på en måte smelter, sjøl om det snør. Heldigvis er sola såpass høyt på himmelen at den bringer varme til oss når den viser seg. Det er bare det at nattetemperaturen er langt på minussiden slik at solstrålene bruker flere timer på å varme opp lufta til en varmegradgrad eller to. Når temperaturen når disse høyder, lakker det mot solnedgang, slik at den snøsmeltende effekten nesten ikke er merkbar.

For dem som liker å gå på ski utover våren, er utsiktene lyse. Med de temperaturene og det været vi er forespeilet framover, kan det bli godt skiføre til langt ut i juni. Pensjonisten har aldri likt å gå på ski om våren. Da trekkes han heller mot fjæra og sjøen. Det er koselig å se på sjøfuglene når de holder leven og gjør seg klar til ny hekkesesong. Jeg kan tenke meg at det blir kamp om de få snøbare flekkene som egner seg til reirbygging. Hekkingen begynner allerede i slutten av april og stor-måsen skal jo være ferdig med verpinga i første uka i mai, så det ser ut for at fuglene går harde tider i møte. Får bare håpe at været slår om snart, og at værgudene sørger for at det blir levelige forhold for alle oss som bruker naturen i vårt langstrakte land.

Har akkurat sett på NM- lagsprint fra Alta. Det var en kraftig opptur for Northugen som på sin siste etappe knekte erkerivalen Martin Sundby i spurten. Dessverre var ikke broren, han Even Northug av samme kaliber. Brødreparet som representerte skiklubben Strindheim, kom derfor i mål et stykke ned på lista. Det så ut for at værforholdene var supre i Alta. I strålende solskinn og bris fra søraust gjennomførte de dagens NM øvelser til laud. Det er flott Finnmarksreklame, men FRP i Alta truer med å slå Alta sammen med Troms hvis det ikke blir noe av storfylket Troms og Finnmark, så det er jo en malurt i gleden. Heldigvis for Finnmark, så er ikke FRP i posisjon til å avgjøre noe som helst, selv om de ble største parti i Alta i fjorårets stortingsvalg. Jeg hørte forresten på NRK-Finnmarkssendinga at fylkesmannsembetet skulle legges til Vadsø, og påtroppende fylkesmann Elisabeth Alsaker slo fast at 120 fylkeskommunale stillinger dermed var sikret i Vadsø i et eventuelt storfylke. Det var beroligende nyheter i tilfelle det ikke lar seg gjøre å oppheve tvangssammenslåingsvedtaket.

Refleksjoner

Skulle kanskje ha måket av taket

Det har sine fordeler å være pensjonist. Mens andre er på jobb, kan vi pensjonister fritt bruke tida til det vi sjøl måtte ønske. Det har lett for å bli vel mye avslapping i løpet av dagen, men man skal jo ha ro og hvile når man ikke lenger er yrkesaktiv. Jeg bruker en del tid til å lese bøker, som jo skal være god medisin mot en for tidlig innskrumpet hjerne. Spesielt liker jeg godt å lese historiske romaner med rot i virkeligheten, men jeg sier heller ikke nei takk til en god kriminalroman.

Jeg har kommet i hug at god litteratur er med på å utvide menneskets horisont og således motvirke sneversynthet. Jeg vet ikke om det stemmer, for jeg føler meg ikke særlig klokere etter å ha lest tusenvis av sider med høyverdig litteratur. Det kan jo selvfølgelig komme av at mine åndelige ressurser er begrenset, eller at det er så fullt under topplokket at det ikke er plass til mer. Uansett så har jeg glede av å lese, selv om jeg på ingen måte anser meg for å være såkalt intellektuell. Det er ikke bare lesing jeg baler med for tiden. Dette som du nå leser er et resultat av pensjonistens hang til å uttrykke seg skriftlig. I utgangspunktet hadde jeg tenkt å skrive korte øyeblikksbetraktninger om hverdagslige hendelser i min nære familie. Jeg har etter hvert funnet ut at det kanskje ikke er så lurt å blogge om så mange andre enn meg selv, han Steffen og ho mor. Det er jo også sjølsagt naturlig å fokusere på familiemedlemmer når de er på besøk her hjemme. Ho mor er den som leser igjennom, redigerer og godkjenner bloggen før den legges ut, og således kan ho refusere kompromitterende utsagn. Flere ganger har det hendt at jeg har vært på nippet til å legge ut gjenkjennbare utlegninger om folk som jeg kjenner, på bloggen. Heldigvis har min bedre halvdel grepet inn og hjulpet meg til å generalisere, slik at betraktningene har blitt allmenngyldige. Vi finnmarkinger er mer enn gjennomsnittlig opptatt av været. I løpet av mer enn tre måneder har jeg blogget daglig. Været er beskrevet i de fleste av dem,

spesielt «skitværet». Det første jeg ser etter når søvnen er gnippet av øynene om morgenen, er hvordan været er. Sjøl om pensjonisten hører værmeldingen opptil flere ganger om dagen, må han med selvsyn se og bedømme dagens værutsikter. Bortsett fra den daglige morgenturen og snømåking, er jeg ikke spesielt mye ute i «Guds frie natur». Det blir til at man holder seg innendørs, og da spiller ikke været så stor rolle. Allikevel blir det til at været har blitt behørig beskrevet, sjøl om det kanskje ikke vedgår leserne av bloggen i like stor grad som pensjonisten. Ett er sikkert; temaet vær vil fortsatt være aktuelt å blogge om. Vi har mye vær i vente, spesielt i mai da alle riene står for tur. Først kommer «reinkalv-ria», så «måsegg-ria», etterfulgt av «pinse-ria» og til slutt «elve-ria». Disse riene har en lei tendens til å bringe mannskitvær med seg, og de vil nok bli behørig omtalt i framtidige blogger.

Skriftlige utlegninger bør jo ha både kvalitet og en viss lengde. Det er vel slik at kvantiteten ikke må gå på bekostning av det kvalitative. Jeg har satt meg som et håret mål å fylle minst en A4 side med mine skriblerier, og det kan ofte by på utfordringer. Spesielt når man ikke har nye temaer å belyse, er det vanskelig å skrive noe vettug. Da må pensjonisten grave dypt i den grå massen som ligger skjult bak kraniet. Ofte føles det som om ordene ikke er helt på redaktørens side. Jeg sloss med å få til et smidig språk, og prøver å få tekstene til å bli dagligdagse og forståelige. Det er ikke alltid like enkelt å få det til. Da er det godt å ha en korrekturleser som er bedre skodd enn pensjonisten når det gjelder det lingvistiske.

Det var ikke lett, men nå er målet nådd når det gjelder det kvantitative. Kvaliteten på skribleriene er det derimot ikke opp til forfatteren å bedømme, så det får nå bli som det blir med vurderingene. Tilbakemeldinger fra mine følgere gir jo en viss pekepinn om i hvor stor grad jeg har lyktes med å formidle innholdsrike og lesbare tekster. Slik jeg tolker disse, har jeg en viss forståelse av at bloggen lever opp til sin hensikt, nemlig å informere om smått og stort. Så takk skal dokker ha, dokker som gjennom positive tilbakemeldinger gir meg både lyst og energi til å holde mitt nyttårsløfte om daglig blogging.

Jeg velger meg ikke april

Vår i Vadsø

Pensjonisten gjør ikke som Bjørnstjerne Bjørnson og velger seg april. En grunn til at jeg burde gjøre det, er at ho mor har fødselsdag 13. april. I de sørlige enger av vårt langstrakte land, tiner og sildrer det i disse dager og våren bringer sol og varme til søringene. Her hos oss i lysets land, ligger naturen godt under ei snødyne på minst en meters tykkelse, og det eneste tegnet til vår, er at tjelden er observert i fjæra. Reinflyttinga følger også årstiden og flokkene er på sitt årlige trekk mot kysten. Hva de skal her å gjøre, vet jeg ikke. Det er aldeles umulig å finne en bar flekk, i hvert fall her på kysten av Finnmark. For å grave seg ned til spiselige urter, kunne de trengt spade, men klauvene får duge hvis det i det hele tatt er mulig å grave seg fram til barmarka.

Heldigvis bor ho mor, lillekar´n og Pensjonisten i en by der kommunikasjonene er brukbare både til lands og til vanns, og i lufta med. Verre er det for dem som bor i værutsatte bygder på finnmarkskysten. Flere bygder har vært isolerte i dagevis på grunn av stengte veier og rasfare. Eneste muligheten for å skaffe seg proviant har vært å bruke egne sjarker for å komme seg til handelssentret for å proviantere nødvendige matvarer. Hadde det ikke vært for hurtigruta, ville blant annet byen ved Nordkapp, Honningsvåg, gått tom for matvarer i butikkhyllene. Det som så ut for å bli en «drømmevinter» med stabilt høytrykk over de nordlige landsdelene, ble fort gjort om til et inferno, der lavtrykkene har stått i kø ute i Nordishavet. I løpet av få uker har kyststrøkene fra Tromsø til Vardø fått mer snø enn det som er normalt for et helt år. Måneden april er inne i sin tredje dag, og hele to av dem har vært helt snøfrie. Det er nesten ikke til å tro. Men hvor lenge var Adam i paradiset. På den tredje dag tok han seg opp igjen, og atter er kyst – og fjordstrøkene rammet av sterk kuling fra nordøst med snø og snøbyger, med stengte- og kolonnekjørte veier. Prognosene forteller at det skal falle opptil 25 cm snø på utsatte strøk i løpet av det neste døgnet.

Det er bare å belage seg på sein vår i år også. Med fjorårets kalde og snørike vår i friskt minne, er det ikke lystelige tider vi hardbarka finnmarkinger går i møte. Det er utrolig nok «håp i hengende snøre». Ho mor som er selvoppnevnt værprofet, har studert almanakken og funnet ut at månen tenner i sør i midten av mai. Det er etter hennes tolkning av værprofetier, et meget godt tegn på at det skal bli varmt og godt fra midten av mai. Sjøl synes jeg det er lenge å vente på at snøsmeltinga skal begynne, men været kan man ingenting gjøre med, så det er bare å godta tingenes tilstand.

Den som leser mellom linjene, konkluderer sikkert med at pensjonisten er pessimistisk og værsjuk. Det er en riktig slutning, men vi er vant til å stå han av her i nord, sjøl om vi ikke akkurat elsker kulde å snø. Da jeg var barn, reagerte jeg ikke på at snøen ofte lå til St. Hans, men det gjør jeg dessverre nå. Da trodde vi at alle hadde det slik som oss. Det var ingen som hadde tilgang til levende bilder av badende søringer på TV. Etter at vi frosne finnmarkinger har fått resten av verden utbredt på skjermen i våre varme stuer, har det gått opp for oss at andre har noe som kalles vår. Her hos oss mangler denne årstiden. Hvis vi er heldige får vi ei uke eller to med varme i juli, og da er vi samstemte i å lovprise den deilige Finnmarkssommeren.

Jeg avsluttet gårdagens blogg med at han Steffen og jeg skulle dra for å se på ei leilighet som han vurderer å kjøpe. Leiligheta er en del av en tomannsbolig og den er bygd i 1989. Den er lys og trivelig og har en meget god standard. Slik jeg anser det er det bare å flytte direkte inn etter en eventuell overtakelse.

Beliggenheta er fortreffelig med god utsikt over Varangerfjorden, og meget kort vei til den supre skiløypa på vinterstid. Han som eier leiligheta har utført en god del utbedringsarbeider, og leiligheta framstår som et meget attraktivt kjøpsobjekt. Dersom endelig kjøpesum føles riktig, tror jeg at han Steffen vil finne seg godt til rette i boligen og at han vil trives der. Det tar bare ca. 5 minutter å gå fra Kvartsveien til leiligheta, og det er bra for oss alle. I tillegg er det et luksuriøst boblebad på badet som ho Stine kanskje får lov til å benytte, ved eventuelle besøk, hvis glunten får tilslag på eiendommen.

2. påskedag

Skitur i maxvær

Det er kun timer igjen av påska 2018. Sjøl om været ikke har vært det aller beste, har vi allikevel hatt ei fin påske med mange fine skiturer, både her i Vadsø og i Vestre Jakobselv. Både skiturene og hendelser er allerede behørig beskrevet, så pensjonisten har ikke til hensikt å utbrodere allerede kjente begivenheter. Jeg holder meg derfor til det nære og kjente, altså han Steffen, ho mor og pensjonisten.

I dag ble jeg den stolte eier av en Samsung Galaxy s7. Det er den staute gutten min, han Steffen, som overøser faderen med digitale produkter. For ei stund siden fikk jeg en kjempeflott bærbar PC, og i dag en supermoderne mobiltelefon. Jeg har brukt mye tid på å oppdatere apper og få mobilen tilpasset mitt bruk. Jeg er jo ikke den ivrigste mobilbrukeren, men jeg vil gjerne ha mange apper i tilfelle

at jeg skulle få bruk for dem. Jeg har selvfølgelig tilbudt han betaling for gavene, men han vil ikke ha noe for dem. Vi er blitt enige om at jeg heller skal hjelpe han med litt oppussing etc. når han kjøper egen bolig. Det synes vi begge er en god deal.

Han Steffen kunne opplyse at han hadde gått ca. hundre km på ski i løpet av påska. Han har mange venner her i Vadsø og han har ikke manglet turkamerater. Det er bare det at de fleste av dem er i mye bedre form enn han, så han har fått «peising» på noen av turene. Som unnskyldning for å ha blitt hengende etter i sporet, har han hatt lett for å legge til grunn at de andre har så mye bedre glid på skiene. Vi tror han på det, men stusser likevel litt, for de nyglidete skiene til ho mor og meg har vært helt framifrå, når det gjelder glid i sporet. I går gikk han til skihytta sammen med en kamerat som var i dårligere form enn han. Jeg tror at det hjalp godt på psyken hannes, ja så godt at han i dag ble med til Jakobselv for å gå på ski sammen med kompiser som konkurrerer med andre i skisporet. Pensjonisten vet ikke hvor mange ganger man kan beskrive en skitur før mine følgere blir møkka lei av å lese om ski, skiføre, vær, påkledning, etc., men når man ikke har annet å skrive om, må man jo nettopp det. For å ta det generelle først. Ho mor og jeg har kanskje ca. 50 km på ski i løpet av påskeferien. Mens påskegjestene fra Bergen var her, ble det ikke så veldig lange turer, men fra og med langfredag til og med i dag, har vi vært flinke og gått turer på flere timers varighet. Pensjonisten vet ikke om det var ønsketenkning, men jeg hadde en klar anelse om at ho mor hadde betydelig bedre tempo i løypa i dag enn tidligere. Siste del av oppstigninga fra Røde Korshytta, tok ho uten pause og uten at ho ropte: «Arvid – vent!». Hadde ho bare vært litt dristigere i utforkjøringene, ville det ha vært helt storartet. Ho har alltid vært litt reservert i unnabakkene, men i år er det ikke så rart at ho vegrer seg. Balansen er enda ikke helt god, og ho har store vanskeligheter med hurtige retningsendringer. Derfor er det bare på sin plass at pensjonisten, av og til, må hutre og fryse mens han venter på henne nedenfor unnarennet.

Heldigvis har vi hatt to flotte dager med sol og behagelig temperatur. Disse dagene har oppveid mye av det dårlige været vi har slitt med nesten hele mars måned. Det ser imidlertid ut for at gleden over godværet blir kortvarig.

Meteorologen lover sterk nordøst-kuling med kraftige snøbyger for morgendagen. Det er bare å belage seg på å ta snøskufra fatt igjen og å ta måkinga med ståpåvilje og godt humør. Dessuten er det jo ikke så dumt å bygge opp kroppen med fysisk aktivitet, i stedet for å pleie latskapen i horisontalen på sofaen.

Pensjonisten skal heldigvis ikke på jobb i morgen, men det skal ho mor og han Steffen. Mens jeg har lest krimlitteratur i avslappet positur på sofaen, har ho mor rettet en bunke matteprøver. Jeg tror ikke det var særlig lystbetont arbeid etter å ha nytt ferie og fri fra skolearbeid i over ei uke, men pliktene kaller og da må man jo være forberedt. Dagen avsluttes så langt med at han Steffen og jeg skal se på leiligheta han har tenkt å by på. Kanskje jeg har noe å fortelle om den i morgen. Det får tiden vise.

1. påskedag

Alltid koselig å komme til "Fruens vilje"

Kristendommen bygger sin tro på Jesu Kristi oppstandelse på den tredje dag, som er 1. påskedag, altså dagen i dag. At Jesus er en historisk person, er det liten tvil om, men det er umulig å verifisere at han, som trosbekjennelsen oppsummerer, ble korsfestet, død og begravet, for ned til dødsriket og sto opp fra de døde tredje dag. Det er ca. 1985 år siden dette skjedde (dersom han var 33 år når han døde) og kildene som beskriver hendelsene i påska i det herrens år, kan ikke verifiseres. Derfor er det troen på evangeliene som danner grunnlaget for religionen kristendommen. Pensjonisten har dessverre mistet sin barnetro, av en årsak som kanskje står i kontrast til at vi mennesker er født med fri vilje. Bibelen forteller at Gud er allmektig og at «ikke en spurv skal falle til jorden uten at Gud vet det», likeså at «Herren vår Gud vet antall hår på ditt hode». Hvordan kan da en allmektig Gud som vet alt om skaperverket la overgripe besudle og drepe uskyldige barn? En slik Gud vil ikke jeg tro på.

Dette var alvorlige saker, men jeg mener at for å gjøre verden til et bedre sted for oss mennesker, må alt som heter religion og tro på en allmektig Gud, erstattes med fornuft, kunnskap og evne til å tenke fritt, uten påvirkning av flere tusen år gamle skrifter, de fleste skrevet for nomadefolk i Midtøsten. Pensjonisten er en nøktern kar og vil ikke påberope seg å være særlig glup, derfor har han evig nok med å følge Kardemommeloven: «Man skal ikke plage andre, man skal være grei og snill, og for øvrig kan man gjøre hva man vil».

Det var nettopp det vi gjorde i dag. Allerede i går kveld bestemte vi oss for å ta en skitur opp til «Fruens vilje», hytta til han Oddvar og ho Rosel i Jakobselvdalen. Etter å ha inntatt frokost med blant annet kokte egg, som jo hører påsken til, smurte vi matpakke og pakket turranselen. Ho mor prøvde å overtale «lillekar´n» til å bli med på hyttetur, men han ville heller gå til Skihytta og hvis formen var

god, ville han gå Tana-Varangerløypa som krysser Jakobselva ved «Fruens vilje».

Mens ho mor kledde på seg, hentet gamlingen de nypreparerte skiene i kjelleren og plasserte dem i takboksen. Steffen hadde gjort en grundig jobb med preppinga, og vi gledet oss stort til å ta fatt på skituren med god glid i blå-swix snøen. Glade og fornøyde parkerte vi på den eneste ledige plassen ved løypas begynnelse, men da pensjonisten åpna skiboksen, fikk han hakeslepp. Jeg hadde nemlig glemt å ta med skistavene, så det var bare å gjøre vendereis tilbake til Kvartsveien for å hente dem.

Etter vel en halv time var vi tilbake på parkeringsplassen igjen. Et under hadde skjedd. Den ledige plassen var fortsatt ledig, så det var bare å få parkert bilen, hive på seg skiene og slenge ranselen på ryggen og legge i vei i den noe smale, oppkjørte løypa oppover Jakobselvdalen. På tross av at vi hadde både god gli og godt feste, gikk det ikke så veldig radig i skisporet. Ho mor ga titt og ofte uttrykk for at tempoet var «litt for høyt» for henne. Pensjonisten roet da ned en smule, men det er vanskelig for en gammel konkurranseskiløper å gå i et bedagelig tempo, så det ble til at tempoet økte uten at jeg selv var oppmerksom på det. Et godt stykke på vei, hørte jeg plutselig at ho mor ropte: «Det er nokka galt med den venstre skiskoen din, det ser ut for at den er revnet i hælen». Jeg hadde merket at skoen av og til ikke traff skikkelig ned i hælfestet på bindingen, antakelig fordi det var kommet snø i rillene i skoen, så jeg stoppet selvfølgelig opp for å sjekke skoen. Da hørte jeg at ho som kom bak meg, råflirte av meg. Jeg skjønnte jo da at jeg hadde gått på limpinnen og blitt narret «Aprilsnarr», men sa ingen ting mens jeg på pur djevleskap økte tempoet en smule. Etter en stund snudde jeg meg og da så jeg at ho fortsatt sto krokete og flirte, mens ho fliket med noe i buksa si. Etterpå fortalte ho meg at ho hadde flirt så godt at det hadde kommet noen dråper i trusa hennes, så ho måtte stappe papirlommetørkler ned i trusa for å stoppe lekkasjen. Det syntes jeg at ho bare hadde godt av, sånn som ho hadde narret meg.

Vi kom da omsider fram til «Fruens vilje». Der ble vi traktert med nykokt kaffe, smultringer og formkake. Aller først spiste vi medbrakt nistepakke, før vi lot oss traktere. En liten stund etter vår ankomst, kom også Kirsti og Tor Sverre til bålgropa. De hadde kanskje skrudd opp tempoet en smule, for begge var såpass svette at de måtte skifte til tørt undertøy, før de sluttet seg til oss som allerede koste oss rundt bålet til Oddvar. Vi hadde ei koselig stund sammen med vertskapet og de nyankomne.

Oddvar er jo en jovial kar som ofte forteller om egenopplevde faderer og opplevelser. Det hadde seg slik at de var plaget av en hakkespett som vekte dem presis klokka kvart over fem hver morgen. I går morges, ble han så forbannet på hakkespetten at han gikk ut på trappa i bare trusa. Han tok noe som han mente var en bolle som var pakket inn i aluminiumsfolie fra hylla i gangen, og drylte den etter plageånden, men han bommet på ugagnskråka. Så tok han spaden og fylte den med snø og heiv snøen opp i lufta, med det resultatet at han fikk hele ladninga over sin nakne kropp. Det var en kald, våt og forpjusket mann som kom seg inn i hytta igjen etter faderen. Bollen som var inne i aluminiumsfolien viste seg å være en rødøl som ho Rosel skulle bruke som ingrediens til middagen. Vi ventet i det lengste på Steffen, men han kom ikke, så vi begynte på tilbaketuren klokka tre på ettermiddagen. Han kom hjem like etter oss, etter å ha vært å sett på fotball hos en kompis. Han kunne fortelle at føret hadde vært trått

slik at skiene hennes hadde glidd dårlig. Det var grunnen til at han hadde snudd og gått hjem etter å ha vært på skihytta.